

Curierul ADVENTIST

RUGĂCIUNEA
nu substituie ascultarea

Anul LXXXIII
Septembrie 2006
nr. 9

Curierul ADVENTIST

Publicația oficială a Bisericii
Creștine Adventiste de Ziua
a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

Redactor-șef: Gabriel Dincă

Consultanți:

Teodor Huțanu, Emilian Niculescu,
Ioan Câmpian-Tătar,
Teofil Petre, Marius Munteanu,
Virgil Peicu, Szász Ernest,
Mihai Maur, Csabai Gyula László

Colaboratori speciali:

Lucian Cristescu, Viorel Dima,
George Uba, Valeriu Petrescu,
Cristian Modan, Magyarosi Barna,
Teodora Goran

Director: Iacob Pop

Tehnoredactare și grafică: Liliana Dincă
Corectură: Lavinia Goran

Imprimare:

Casa de Editură „Viață și Sănătate”,
Str. Valeriu Braniște nr. 29,
Tel. 323 00 20; 323 48 95;
Fax. 323 00 40

Adresa redacției:

Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 – București

E-mail: curierul@adventist.ro
ISSN 1220-6725

3	Editorial
Neliniștea inimii
Gabriel Dincă
4	Devoțional
Rugăciunea nu substituie ascultarea
Viorel Pătrana
6	Spiritual
Să-L cunosc pe El
Vadic Tănase
8	Stil de viață
Ajutor! Sunt dependent!
Mihail Baci
11	Devoțional
Corabia s-a oprit pe muntele Ararat
Georgel Pârlitu
12	Misiune
Misiunea Globală – Maracaibo, Venezuela, 2006
Traian Aldea
14	Școala de Sabat
Accentul pe... R
George Uba
16	Reportaj
Teologul adventist raportat la natura, misiunea și unitatea bisericii
Florin Lăiu
18	Pagina membrilor
Consiliere și psihoterapie creștină
Sorin Săndulache
20	Tineret
Cine sunt eu? AMiCUS
Cristina Neagu
22	De la cititori...
24	Reportaj
Întâlnirea românilor adventiști din diaspora
Gabriel Dincă
26	Sănătate
Ficatul gras
Pavel Popa
28	Știri
30	Pagina copiilor
Teo cel recunoscător
Rene Alexenko Evans
31	De la inimă la inimă
Pacea Domnului
Desideriu Faluvegy

Neliniștea inimii

GABRIEL DINCĂ

O veche legendă antică povestește că, într-o zi, un om a întâlnit *moartea* mergând spre orașul unde locuia el. Foarte curios, omul a întrebat-o ce treabă o aduce în zonă, la care *moartea* îi răspunde: „Trebuie să omor 10.000 de oameni”. „O, acest lucru este îngrozitor”, zise omul. „Asta e și asta voi face”, zise *moartea*. Ziua trecu și, spre seară, omul se întâlnește din nou cu *moartea* când se întorcea din oraș. „Hei”, zise omul, „ziceai că mergi să omori 10.000 de oameni și iată că acum sunt 70.000 de oameni morți”. Atunci, *moartea* îi răspunde: „E bine să știi că eu am omorât numai 10.000, restul au fost uciși de îngrijorările și temerile lor cu privire la viața de zi cu zi”.

Desigur, veți spune că aceasta este doar o legendă, dar în ea există un mare adevăr cu privire la prejudiciile pe care ni le aduc îngrijorările vieții. Cei care studiază efectele îngrijorărilor asupra vieții omului au ajuns la concluzia că acestea afectează sănătatea fizică și cea spirituală mult mai mult decât credem noi. Ele aduc multe boli fizice, afectează puterea noastră **de a judeca sănătos**, imaginația noastră și produc descurajări și îndoieli, distrugând bucuria și pacea sufletească.

Dar lucrul acesta nu este nicio noutate pentru cei care cunosc Sfintele Scripturi, deoarece înțeleptul Solomon a subliniat, cu mult timp înainte, acest efect al îngrijorărilor: „Neliniștea din inima omului îl doboară, dar o vorbă bună îl învasește” (Prov. 12,25).

Ce facem cu îngrijorările?

Cunoscând toate aceste lucruri, cum ne raportăm noi la îngrijorările vieții? Ne frământăm și noi la fel ca ceilalți care nu au credință? Dumnezeu

a considerat foarte important acest subiect pentru noi, de aceea el nu a fost amintit doar de Solomon, ci și de doctorul Luca, de apostolii Pavel, Petru și de Domnul nostru Isus Hristos. În Predica de pe Munte, Isus le-a spus ucenicilor Săi: „Nu vă îngrijorați de viața voastră, gândindu-vă ce veți mânca sau ce veți bea; nici de trupul vostru, gândindu-vă cu ce vă veți îmbrăca. Oare nu este viața mai mult decât hrana și trupul mai mult decât îmbrăcămintea? Uitați-vă la păsările cerului: ele nici nu seamănă, nici nu seceră și nici nu strâng nimic în grânare; și totuși Tatăl vostru cel ceresc le hrănește. Oare nu sunteți voi cu mult mai de preț decât ele? Și apoi, cine dintre voi, chiar îngrijorându-se, poate să adauge măcar un cot la înălțimea lui?” (Mat. 6,25-27)

Citind acest mesaj al Mântuitorului, putem observa câteva aspecte:

- Isus nu spune să nu ne îngrijim, ci să nu ne îngrijorăm. Aici ar trebui să fim atenți și să nu confundăm îngrijorarea cu îngrijirea. Dicționarul explicativ al limbii române ne spune că îngrijorarea este o stare de neliniște sufletească; zburciune, frământare, agitație, temere, anxietate, iar a *îngriji* înseamnă a avea grijă de cineva sau de ceva, a purta de grijă cuiva.

- Isus ne spune să avem încredere în Tatăl nostru ceresc, pentru că Cel care ne-a creat va avea grijă de toate nevoile noastre. Îngrijorările nu sunt o virtute și nicio greșală sau o slăbiciune omenească, ci sunt un indiciu al neîncrederii față de călăuzirea lui Dumnezeu.

- Isus ne vorbește de zădărnicia îngrijorărilor. Pe lângă faptul că anticipările noastre sunt mai rele decât experiențele, multe dintre îngrijorările noastre nu se întâmplă niciodată.

Marele Medic spune că temerile noastre nu rezolvă niciuna dintre problemele vieții și nu ne aduc niciun beneficiu, ele doar ne produc mult rău și multe probleme, stres, boli fizice, nesomn. Ele nu pot vindeca rănilor și nici nu pot reînnoi puterile, ci ne descurajează și ne golesc de cele mai frumoase și mai nobile simțăminte.

Soluții pentru îngrijorări

Tocmai de aceea apostolul Petru ne spune că cea mai bună soluție împotriva îngrijorărilor este de a le aduce înaintea lui Dumnezeu: „Și aruncați asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El Însuși îngrijește de voi” (1 Petru 5,7). Remediile pentru îngrijorări nu se află într-o gamă cât mai diversificată de medicamente, ci în principiile oferite de Dumnezeu. Isus ne-a făgăduit că, dacă vom căuta mai întâi Împărăția lui Dumnezeu, toate celelalte lucruri ni se vor da pe deasupra. Noi nu trebuie să uităm că avem un Tată ceresc, care ne iubește și Se îngrijește de toate nevoile noastre. El dorește să avem o viață fericită și plină de împliniri și de aceea ne invită: „Nu vă îngrijorați de nimic; ci, în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri cu mulțumiri”. Sfatul divin este să nu ne îngrijorăm de niciun lucru, ci să ne rugăm pentru orice lucru. Dacă vom face așa, atunci „pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, ne va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus” (Filip. 4,6.7).

Gabriel Dincă,
redactor-șef,
„Curierul
Adventist”

VIOREL PĂTRANA

Una dintre nedumeririle și neîmplinirile, în același timp, ale acelor care așteaptă să vadă cât mai curând o mare mișcare de trezire, care să cuprindă biserica rămășiței, este: De ce oare întârzie trezirea, deși, în ultimul timp, s-au înălțat atât de multe rugăciuni în acest scop? Având în vedere volumul de rugăciuni care s-au înălțat în vederea redeșteptării, pentru revărsarea ploii târzii asupra poporului lui Dumnezeu, ar trebui să curgă în toată țara râuri de trezire spirituală.

Din ce cauză rugăciunile noastre pentru reînvioreare nu primesc răspuns?

Faptul că nu așa stau lucrurile nu trebuie să ne descurajeze în a continua să ne rugăm, pentru ca Domnul să împlinească, în această generație, profeția din Ioel 2,28: „După aceea, voi turna Duhul Meu peste orice făptură...” În același timp însă trebuie să-i provoace la o reflecție serioasă pe toți aceia care conștientizează responsabilitatea pe care o incumbă apartenența la un popor căruia Dumnezeu i-a încredințat o misiune înfricoșătoare prin dimensiunea importanței-ei. Din ce cauză rugăciunile noastre pentru reînvioreare nu primesc răspuns?

În Împărăția lui Dumnezeu, la fel ca și în lumea naturală, orice lucru are o cauză corespunzătoare. Evident că nu putem decela în orice situație motivul pentru care Dumnezeu nu răspunde la anumite cereri care se înalță către El. În multe situații, răspunsul poate să rămână atât de ascuns, încât să nu poată fi descoperit în viața de aici. Dar sunt și destule situații în care Cuvântul lui Dumnezeu permite în mod clar stabilirea unor raporturi de cauzalitate între o anumită stare de lucruri din biserică sau din viața unei persoane și voința lui Dumnezeu, exprimată în principiile imuabile ale guvernării divine.

În cazul de față, problema constă în faptul că noi încercăm să înlocuim ascultarea cu rugăciunea, lucru care nu va da niciodată roade.

O comunitate, de exemplu, cedează pas cu pas influențelor mediului exterior, membrii se aliniază tot mai mult tendințelor societății hedonist-consumiste, respectul față de autoritatea ecleziastică este pe cale de dispariție, modelul nou-testamental este departe. Apoi,

Rugăciunea nu substituie ascultarea

liderii comunității sesizează o lipsă de putere spirituală, sunt îngrijorați de apatia ce caracterizează serviciile de închinare, de inapetență pentru studiile biblice ale Școlii de Sabat, de faptul că „unii au obiceiul de a părăsi adunările”. Angajarea în misiune? Cine mai are timp de așa ceva?

Cum poate fi adusă reînviorearea în viața noastră?

Ce-i de făcut atunci? Cum să se obțină revitalizarea duhului de care este o atât de mare nevoie? Cum poate fi adusă ploaia reînvioreătoare, care să trezească sufletele adormite? Răspunsul ne stă la îndemână. Toate cărțile ne spun cum: prin rugăciune. „Cuvântul-miracol” este purtat din gură în gură, ca un ecou. Astfel, pastorul cheamă comunitatea la un program de rugăciune pentru ca Domnul să se îndure și să trimită reînviorearea de la fața Sa. Dar perioada trece și trezirea nu se arată. Răvna pentru rugăciune se stinge și comunitatea revine la starea anterioară. O umbră de descurajare și demobilizare se lasă peste membri. Unde s-a greșit?

Răspunsul e din nou la îndemână: nimeni nu a făcut niciun efort de a suplimenta programul comunității de reînvioreare prin rugăciune, cu o viață de ascultare de Cuvântul lui Dumnezeu. S-a crezut că singura slăbiciune este eșecul în privința rugăciunii, că nu ne mai rugăm suficient, când, în realitate, sub o mulțime de forme, sunt mari lipsuri în privința chestiunii vitale a ascultării. „Ascultarea face mai mult decât jertfele.” Rugăciunea nu este niciodată un substitut potrivit al *ascultării de Cuvânt*. Domnul suveran nu acceptă niciodată din partea făpturilor Sale o jertfă care nu este însoțită de ascultare.

Ce înseamnă să te rogi pentru redeșteptare?

A te ruga pentru redeșteptare, în timp ce nesocotești preceptele clare ale Scripturii, înseamnă a irosi timp, vorbe multe și a nu primi în schimb nimic. A te ruga pentru reînviorearea care vine de la fața Domnului, fără un *program concret de reformare* a vieții tale, eliminând obiceiurile nesănătoase, fără a schimba modul de viață și de comportament în familie, fără a-ți asuma răspunderi în viața de comunitate, fără a-ți revizui prioritățile vieții, fără a-ți schimba modul de a-ți petrece timpul liber și a te recrea, fără

*A te ruga pentru reînvierea
care vine de la fața Domnului, fără
un program concret de reformare
a vieții tale, eliminând obiceiurile
nesănătoase, fără a schimba modul
de viață și de comportament în
familie, fără a-ți asuma răspunderi în
viața de comunitate, fără a-ți revizui
prioritățile vieții, fără a-ți schimba
modul de a-ți petrece timpul liber
și a te recrea, fără a înlocui nocivele
emisiuni de televiziune cu lecturi
sănătoase pentru spirit este o dovadă fie
de ipocrizie, fie de autoamăgire.*

a înlocui nocivele emisiuni de televiziune cu lecturi sănătoase pentru spirit este o dovadă fie de ipocrizie, fie de autoamăgire.

Adevărata religie duce inevitabil la acțiune, nerămânând în sfera contemplației sau a speculației teologice. Finalitatea religiei creștine este restaurarea deplină a chipului lui Dumnezeu în făptura umană. Este, prin urmare, o *finalitate practică*. Sfânta Scriptură a fost dată, de asemenea, pentru un scop practic și nu pentru unul speculativ. La fel și rugăciunea, ca orice alt mijloc al harului lui Dumnezeu. Rugăciunile pe care le înălțăm trebuie să fie urmate de angajamente concrete în vederea realizării anumitor scopuri ale vieții noastre.

Duhul Sfânt nu invadează ființa umană

Mântuirea, care începe cu îndreptățirea atribuită omului de către Hristos, fără niciun merit, doar pe baza mărturisirii credinței lui în jertfa Sa substitutoare, trebuie să fie continuată cu lucrarea sfințirii depline a ființei umane: duhul, sufletul și trupul (1 Tes. 5,23). Aceasta implică un *program* prin care Duhului Sfânt îi sunt oferite ocaziile de a lucra asupra inimii, minții și chiar trupului nostru.

Un program zilnic incluzând studiul Bibliei, rugăciunea, meditația, lucrarea pentru alții, preocuparea pentru un stil

de viață sănătos, angajarea în proiectele bisericii. Toate acestea sunt lucruri extrem de concrete. Da, mântuirea vine în urma unui program. Este, dacă vreți, o problemă de management al persoanei, al timpului, al resurselor materiale și financiare, al relațiilor intra și interpersonale. Este adevărat că nimic din actul sfințirii nu aparține naturii umane – „doar prin Duhul Meu” – spune Domnul, numai că Duhul Său nu invadează ființa omului decât dacă este dorit și dacă i se oferă ocaziile pentru ca El să lucreze.

Credința în Hristos pretinde dreptul asupra întregii personalități răscumpărate și îl acaparează pe om, înlăturând orice alte cerințe venite din altă parte. Prin predarea vieții în mâinile Mântuitorului, omul este absolvit de pedeapsa păcatului, nu însă și de obligația de a asculta de cuvintele lui Hristos. Mai degrabă el ajunge sub necesitatea bucurăsoasă de a asculta.

Siguranța reînviării

Binecuvântarea ploii târzii nu va veni decât asupra acelora care trăiesc o viață de conformare totală față de principiile revelate în Cuvântul lui Dumnezeu. Oricât de evlavios vor fi înălțate rugăciunile noastre, ele nu vor fi eficiente câtă vreme vor fi folosite ca un substitut al ascultării și nu ca un resort la acțiune.

A te ruga și a aștepta ca în chip miraculos Duhul Sfânt să lucreze în tine, dar fără tine – tu rămânând în continuare captivul proiectelor tale legate de viața terestră – iată cauza pentru care în viețile multor persoane și comunități religioase întârzie trezirea așteptată de Dumnezeu.

Până când va întârzia? Este o altă discuție care merită abordată pentru că și aici s-a insinuat un eres. Unii cred că deși starea noastră spirituală nu este încurajatoare, totuși, în mod fatal, ea se va produce. De ce? Pentru că Dumnezeu trebuie să-Și încheie lucrarea. Și atunci cu cine o va încheia dacă nu cu noi, spunea plin de convingere un frate? Numai că Ellen White ne avertizează că majoritatea poporului lui Dumnezeu se află în Babilonul spiritual. Și atunci logica nu prea mai funcționează. Așa că unica noastră siguranță de a primi reînvierea care vine de la fața Domnului este să-I permitem chiar acum Aceluia care a început în noi această minunată lucrare a sfințirii să o ducă până la capăt. Amin!

*Viorel Pătrana,
manager,
Societatea Biblică
Interconfesională din
România (SBIR)*

Să-L cunosc pe El

VADIC TĂNASE

Dincolo de imaginile vizuale, fenomenele auditive sau formele percepției, cunoașterea adevărată este un proces tainic și profund.

Pomind în aventura cunoașterii adevărului, cercetătorul se așază, conștient sau nu, pe un teren alunecos, ce devine vulnerabil prin necunoscutul explorat. De aceea, o cunoaștere superficială și incorectă realizează în om un chip comic, la început, apoi hidos și demonic.

Pentru aceasta, cunoștințele acumulate trebuie bine analizate, cântărite și apreciate, pentru că, odată acceptate și însușite, devin energie care dizolvă credința sau o amplifică.

Cât de bine îl cunoști?

În ultima vreme, am fost frământat de un gând, ce rămâne prezent, răscolind sever adâncimile vieții. Se poate ca slujirea adusă lui Dumnezeu să fie făcută fără o cunoaștere a Sa? Cât de bine îl cunosc pe Cel despre care vorbesc, Cel căruia mă rog și îl aștept să vină?

Surprinz și biblic situații de un dramatism teribil, mai ales când le analizez prin prisma acestor întrebări. Cu atât mai mult cu cât, atunci când vorbim despre cunoaștere, accentul se pune pe reciprocitate.

Nu este niciun dubiu că Domnul este atotcunoscător, se îngrijește de crinii din vale, de păsările de pe gard, dă ploaie peste buni și răi, ascultă rugăciunile și... atât de multe lucruri. Totuși, într-o singură situație, El afirmă necunoașterea – Matei 7,23: „Niciodată nu v-am cunoscut”. Cum așa? Dar cui îi spune El aceste cuvinte? Nu ateilor, nici păgânilor, ci acelor care îl strigă pe Nume, repetat („Doamne, Doamne!”). Și, dacă privim raportul slujirii lor, este impresionant. Și totuși... „nu v-am cunoscut niciodată”. Și nu doar atât, ci,

ceea ce se credea că este în „Numele Tău”, este de fapt „fărădelege”. Ce minunată, aparent, lucrare făcuseră acești oameni, care ajunseseră la culmile spiritualității lor. Și azi, mulți tânjesc după dorul prorociei, iar facerea minunilor este un dor pe care mulți îl doresc și pentru care suspină în taină. Dar „... niciodată nu

v-am cunoscut”. Poți proroci, poți scoate demoni și poți face minuni, fără să-L cunoști pe El? Îmi este greu să răspund, dar Domnul Isus spune ferm.

Pot fi cu El fără să-L cunosc? Are vreo consecință? Iată un om dispus să-L urmeze pe Domnul Isus. Captivat de măreția caracterului Său, este gata să lase totul, mult sau puțin, ce avea, dar să meargă cu Învățătorul. Și au mers împreună până într-o seară, când oamenii au crezut că îl identifică urmaș al Său, dar Petru a zis cu jurământ: „Nu cunosc pe Omul acesta!” (Matei 26,72). Este doar o minciună spusă de frică sau un adevăr dramatic? Îl cunoștea Simon pe Domnul? Răspunsul corect îl putem da analizând momentele din viața fiecăruia, când și noi, fie prin vorbe, fie prin gânduri, fie prin fapte sau gesturi, prin îmbrăcăminte sau... prin câștiguri sau cheltuieli, prin folosirea timpului sau a talentelor, le-am arătat clar celor din jurul nostru că „nu cunosc pe Omul acesta!” Ba, mai mult, uneori, dacă cineva ne atrage atenția cu privire la cum ar trebui să ne comportăm noi, cei care purtăm Numele Lui, ridicăm mult prea senin din umeri, ca și când am dori să spunem: „Nu știu ce vrei să zici...” (vers. 70).

Cine este Domnul tău?

Tu, îl cunoști pe Domnul? De unde? Cum? Se poate cunoaște din cărți, din experiențele altora sau din alte surse. Dar, îl cunoști pe El? Chiar pe El? Pentru mulți este o mare primejdie să creeze un Hristos propriu, conform dorințelor și

intereselor personale. Un Hristos doar de Sabat, când ne îmbrăcăm frumos și așezăm masa în sufragerie pentru oaspeți. Cine este Domnul tău? Cum L-ai cunoscut? Este Cel adevărat? Insist cu aceste întrebări, pentru că în zilele sfârșitului, adică zilele noastre, Satana are un singur obiectiv, un singur grup-țintă – cei aleși. Strategia lui a fost dezvăluită de Domnul și va avea un succes imens: „Eu sunt Hristosul” (Matei 24,5).

Domnul Isus ne atrage atenția că „mulți vor fi înșelați”. Oare de ce? Cum poți accepta un Hristos fals? Cum poți primi binecuvântarea lui? Cum se poate aduce închinare altuia? Răspunsul corect este: Necunoscându-L pe El.

Cunoscând adevărul ești neatins de falsuri. Căutând adevărul nu te oprești la minciună. Cunoscând originalul identifiți ușor amăgirea. Îmi place ilustrația: un marinar a condus ani de zile un vapor prin apele stâncoase, fără niciun naufragiu. La pensionare, căpitanul a fost întrebat cum a reușit această performanță într-o zonă în care naufragiile erau frecvente. „Domnule”, l-a întrebat un reporter, „cunoașteți toate stâncile de sub apă, știți locul unde se găsește fiecare și le ocoliți?” Bătrânul zâmbi ușor și spuse: „Nu, nu cunosc stâncile, apa este foarte adâncă și ele nu se văd, stau ascunse în apă”. „Atunci”, zise reporterul, „care este explicația reușitei?” „Tinere”, spuse bătrânul, „eu cunosc drumul curat, drumul bun, fără primejdii. Eu cunosc locul unde nu sunt stânci.”

Momente de confuzie

Biblia ne prezintă oameni din anturajul apropiat al Domnului Isus, care, în momente de criză, nu L-au cunoscut. Criza transformă superficialitatea cunoașterii într-un joc „de-a baba oarba”.

Iată-o pe Maria Magdalena în dimineața învierii la mormânt. Este în fața Lui, Îl vede, Îi vorbește, Îl aude, dar nu-L cunoaște. Cât de greu îmi este să înțeleg acest lucru când o judec pe Maria, dar cât de bine înțeleg când e vorba de mine.

În momentele dezamăgirilor proprii, în diminețile trezirilor spirituale, atâtea cuvinte au trecut pe lângă urechi, atât

de multe imagini cunoscute și dragi am privit în Scriptură, așa duioase strigări am simțit, coborând în adâncul inimii, iar eu L-am confundat...

S-a întâmplat să stați în biserică și să auziți predica. Apoi, mai curând sau mai târziu, cineva va întrebat: „Cine a predicat?” și ai răspuns: „Fratele X”, iar în minte ai adăugat „un zidar”, „un grădinar”, „un mecanic”, „un ...”. Nu cumva L-am confundat pe Domnul Isus cu grădinarul? Știți ce e ciudat? Că la sfârșitul predicii la care am dormit, am citit pe Biblie, am vorbit sau ne-am gândit la altceva, poate pentru noi interesant, spunem și noi: „Amin” (Așa vrem și noi, așa să fie, Doamne), dar pentru ce și mai ales cui?

*Pentru mulți, este o mare
primejdie să creeze un
Hristos propriu, conform
dorințelor și intereselor
personale. Un Hristos
doar de Sabat, când
ne îmbrăcăm frumos și
așezăm masa în sufragerie
pentru oaspeți.
Cine este Domnul tău?
Cum L-ai cunoscut?
Este Cel adevărat?*

În călătoria vieții spre propriul Emaus, uneori, Îl considerăm pe Domnul Isus ca pe un străin, Singurul în Ierusalim care nu știe tainele frământărilor noastre. Chiar dacă vorbele Lui fac să ne ardă „inima în noi”, El rămâne un necunoscut.

Când considerăm că Domnul este „străin” de ceea ce ne afectează și ne întristează viața, cât de adevărată este cunoașterea? Ce trăire confuză, kilometri întregi alături de Domnul Isus! Să vorbești despre El, să fii împreună cu El și să nu-L cunoști? Este posibil? Hai să-L lăsăm pe Duhul Sfânt să coboare

profund în „zilele anilor călătoriei” noastre și să ne descopere „distanțele” în timp, pe care le-am trăit în confuzie. Nu, nu când eram departe de El, ci atunci când am prorocit, am scos demoni și am făcut minuni „în Numele Tău” sau așa credeam noi. Deseori, El S-a făcut că vrea să meargă mai departe și ne-am bucurat, pentru că atunci urmăream un serial TV, sau voiam să ne vedem de ale noastre. Dacă El ar fi rămas, ne-ar fi încurcat puțin. Ce minunat este că Domnul ne-a lăsat în confuzia, ne-a sesizat amăgirea „cunoașterii false”, prin dovezile dragostei Sale, la o nouă „frângere a pâinii”.

Ați sesizat de ce Cleopa și fratele său nu L-au cunoscut? Luca 24,21: „Noi trăgeam nădejde că El este Acela..., dar cu toate acestea...”

Cu siguranță, aici este vorba de un Mesia pe care ei și l-au creat nu după Scripturi, ci după nevoile lor, după dorințele lor, de fapt un Mesia propriu, făcut după chipul și asemănarea lor, un Mesia fals. Când a venit Originalul în lume, lumea nu L-a cunoscut, iar ai Săi... nu L-au primit (Ioan 1, 10-11). Așa a fost atunci...

„Doamne, adu-ți aminte de mine...”

Acum, vreau „să-L cunosc pe El” în mod personal, așa cum este El, nu cum aș vrea eu să fie, cum se manifestă El, nu cum mi-ar plăcea mie, cum vorbește El, nu cum vreau eu să aud sau cum spun unii despre El. Vreau să-L cunosc așa cum dorește El, prin căile pe care El le dorește, nu cum se descoperă altora. Vreau să-L cunosc ca Alfa și Omega vieții mele, nu intermitent, ci continuu. Vreau „să-L cunosc pe El”..., dar mai mult decât limita umană nu voi putea. De aceea, mai mult decât aceasta, vreau să mă asigur că această cunoaștere va primi un răspuns pozitiv la rugăciunea mea: „Doamne, adu-Ți aminte de mine când vei veni în Împărăția Ta!” Amin!

Vadic Tănase,
director, Departamentul
Școala de Sabat/Lucrări
personală, Conferința
Muntenia

Ajutor!

Sunt dependent!

MIHAIL BACIU

Nu demult, am făcut o descoperire, poate una dintre cele mai mari descoperiri din viața mea. Aș putea-o numi *epocală*, deoarece numai o singură dată faci o astfel de descoperire. Dacă știi cum s-o folosești, descoperirea îți poate revoluționa mai întâi gândirea, apoi relația cu cei din jur. Nu, nu e vorba de o descoperire arheologică sau o nouă metodă de a face bani, cu care să-ți achiți datoriile, ci am descoperit că sunt dependent. Dar, vă rog, să nu vă gândiți la alcool, țigări sau pornografie... Dependența de care sunt legat este una emoțională, sufltească, la nivelul inimii, obicei care mi-a afectat gândirea, acțiunile și chiar relația cu cei din jur.

Credeți-mă, sunt dependent! Vă rog, treceți-mă pe lista voastră de rugăciune. Am mare și urgentă nevoie! Cum am făcut această descoperire? Nu, nu am consultat niciun medic (încă), decât pe Marele Medic.

Într-o zi, mi-a căzut în mână o carte, *Din robie la relație – eliberându-te de dependență și acceptând dragostea biblică*, scrisă de Nancy Groom. Cartea este scrisă în mod inteligent, competent pentru oricine are o problemă de dependență în viața lui: droguri, alcool, tutun, pornografie, abuz fizic, sexual sau emoțional, dar, în special, pentru cei ce sunt robii unui gen de dependență care nu se consumă pe scena deschisă a celor din biserică, vecini, școală sau serviciu, ci în interior. Te macină, îți ia somnul de pe pleoape, te face trist în mijlocul „cântecelor de bucurie”, te golește de ultima picătură de stimă de sine și te face să-L privești pe Dumnezeu ca autor a tot ceea ce se întâmplă rău în viața ta. Nimic nu ajută la regăsirea echilibrului sufletească..., nici măcar rugăciunea: „Doamne, fă ceva pentru mine!”

Dependența de apreciere

Despre ce este vorba? Luați cele ce urmează ca o confesiune. Știți doar că pastorii nu au confesor; așa că de ce nu ați fi voi confesorii mei? Sunt conștient că deschizându-mi inima devin puțin vulnerabil în ochii voștri, dar acestea contează mai puțin. Valoarea pe care o are o persoană este o valoare intrinsecă, iar vulnerabilitatea nu este nicidecum un aspect negativ al caracterului. Jack Felton spunea: „Dacă vom crede cuvintele lui Dumnezeu, care ne spun să nu ne temem,

ne vom simți liberi să fim vulnerabili... Credința sănătoasă ne eliberează de teama de a ne da jos masca perfecțiunii și să împărtășim slăbiciunile cu alții.”

Iată experiența mea: După zeci de ani de slujire în biserică, am descoperit că starea mea de confort interior, dispoziția sufletească, satisfacția profesională sau chiar fericirea mea erau în funcție de reacția celor din jur față de mine. Să fiu mai concret. Mă simțeam foarte bine când, după serviciul de închinare, coborând de la amvon și salutând asistența, mi se spuneau cuvinte de genul: „Mulțumesc, pastore, a fost o predică extraordinară!” sau „Mi-ai hrănit sufletul, pastore!”

Bine, vei zice, ce e rău în asta, să primești un cuvânt de apreciere de la asistență? Este aceasta dependență? Ei, aici e problema: nu te întreb cum îți este sufletul când ești laudat, ci cum te simți când aceasta lipsește? Nu știu despre voi, dar eu nu mă simțeam confortabil când cuvintele de apreciere nu veneau. Le așteptam ca pe un desert, ca prăjiturile pudrate cu zahăr vanilat, după o masă copioasă. Dacă lipseau..., ceva nu era în regulă. Mergând acasă, începeam să-mi fac probleme cu privire la calitatea predicii, la oportunitatea mesajului pentru ocazia respectivă. Ba, pe undeva în sinea mea, nu, nu-I „reproșam”, doar mă gândeam că Dumnezeu ar putea face mai mult pentru mine... că doar sunt slujitorul Lui.

Sau când, în vizitele pastorale pe care le făceam, mi se spunea: „N-am mai avut niciodată un pastor așa de bun ca tine. Niciunul dintre cei ce ne-au păstorit nu a lucrat atât de mult cât lucrezi tu.” Sau: „Niciun pastor nu m-a vizitat vreodată..., ești primul pastor care îmi intră în casă și care se roagă cu și pentru mine”, mă simțeam eroul întregii Conferințe, iar când îmi întâlneam colegul pe care tocmai îl înlocuisem în district, aveam un sentiment de superioritate față de el.

Hai să fim serioși! Oamenii fac aceasta și ca să ne gâdile orgoliile, dar și ca să-și arate „iubirea” față de noi. Am întrebat odată o persoană care mi-a reproșat că în doi ani nu am vizitat-o niciodată. „Ți-aduci aminte data trecută când ți-am adus o carte?” și i-am spus titlul cărții. „Ei, da, ai fost o dată..., dar numai o dată?” Apoi am continuat: „Dar cu trei luni în urmă când m-ai rugat să-ți cumpăr ceva?” „Ei, da, dar oricum numai de două ori!” mi-a răspuns, și tot așa am descoperit vreo patru ocazii...

Oricare ar fi motivele lor, eu mă simțeam bine când cineva mă aprecia, mai ales comparându-mă cu „alții”. Mă duceam acasă și, în seara aceea, eram bine dispus, iar somnul îmi era presărat cu vise dintre cele mai dulci. În cazul în care soția, mai realistă, mai practică, încerca să mă coboare... „din nori”, aveam un disconfort sufletesc și-i reproșam pe un ton plin de „dragoste violentă”: „Cum îți explici că membrii bisericii mă văd atât de bun, știu să mă aprecieze, iar tu nu vezi decât aspectele negative?”

Un alt aspect al dependenței l-am observat atunci când cineva mă ignoră, mă disprețuiește sau mă vorbește de rău. În acest caz, mă simt rănit, deprimat și somnul din acea noapte îmi este agitat și plin de coșmaruri.

De ce uneori sunt bine dispus când sunt apreciat și prost dispus, demoralizat chiar, când nu sunt băgat în seamă sau bârfit și umilit? Dependență, fraților, v-am spus eu? Fără să recunosc, pas cu pas, le-am permis oamenilor sau împrejurărilor să ia control asupra sentimentelor și simțămintelor mele. Mi-am format o filozofie de viață în funcție de atitudinea celor din jur față de mine. Pe mulți i-am iubit doar pentru a le câștiga iubirea și aprecierea de care eram dependent pentru buna mea dispoziție. Mă așezam pe mine în centru, în loc să-l dau lui Isus acel loc. Oare nu același obiectiv l-a urmărit Lucifer atunci când căuta adepți care să-i recunoască valoarea și înțelepciunea? Poate merg prea departe..., oricum direcția este aceeași, chiar dacă nu am ajuns la un punct aproape de final.

Cei ce nu-mi hrăneau dependența de apreciere și lauda erau considerați dușmani, ba chiar mai mult, „păcătoși, care urgent au nevoie de pocăință”. Fiind foarte conștient de nevoia lor, aveam grijă ca data următoare să prezint o predică despre pocăință..., așa, în general, ba chiar spuneam că mie mi se potrivește subiectul..., dar în

mintea mea știam eu pe cine vizez. Când împrejurările și unele persoane din jur nu-mi întrețineau dependența, mă consideram o victimă, un erou, un martir „pentru Domnul” când, de fapt, eram o victimă a propriului sistem de gândire și acțiune.

Făceam eforturi mari „pentru Domnul”. Alergam de dimineață până seara prin spitale, aziluri de bătrâni, vizite pastorale, deoarece doream ca lucrurile să meargă bine în districtul meu, iar membrii să fie mulțumiți de pastorul lor. Încercam uneori să alerg chiar mai repede ca Iehu. „Caraula a dat de știre și a zis: '... alaiul este ca al lui Iehu, căci mâna ca un nebun'” (2 Regi 9,20). Nu mai spun de „frații de la Conferință” – nu-mi era totuna dacă ei gândeau în termeni buni despre mine sau nu. Vai de mine și de sufletul meu dacă, după atâtea eforturi fizice și emoționale, azeam pe cineva că nu este mulțumit sau spunea ceva depreciativ la adresa mea. Iar o noapte nedormită, iar coșmaruri..., iar..., iar... De ce? Dependență, fraților! V-am spus eu.

În cartea sus-amintită se spune că „dacă ești dependent, cauți să plăci altora, pentru că te gândești că nimeni nu-ți va dori prezența, dacă nu-l slujești. În mod constant, încerci să câștigi dragostea lor, în același timp neglijându-ți propriile nevoi, pentru că nu simți că meriți să-ți îndeplinești și nevoile tale.”² Are dreptate, fraților? Ai simțit vreodată așa? Și tu ești dependent?

Știu ce gândești acum: „Asta ți se întâmplă ție, dar în niciun caz mie...”, eu nu gândesc așa și echilibrul meu emoțional nu depinde de împrejurări și de persoanele din jurul meu”. Țin să te avertizez: dacă vreodată te vei gândi să-ți reorganizezi viața după principiul iubirii și al slujirii adevărate, așa cum este prezentat în Biblie, primul pas pe care trebuie să-l faci este recunoașterea..., așa că... la pocăință! Până nu recunoști, nu ai nicio șansă de vindecare.

Să ne cunoaștem familia adventă...

Pakistanul este o republică islamică situată în sudul Asiei, între Afganistan și India. Statul a luat ființă în august 1947, când autoritățile britanice au acceptat separarea zonelor predominant musulmane de restul Indiei. Pakistanul era format din două părți: Pakistanul de Vest, situat în granițele actuale, și Pakistanul de Est, cunoscut, începând din anul 1971, ca Bangladesh. Cei aproape 140 de milioane de locuitori sunt predominant musulmani (97%), deși au origini etnice foarte diferite; 35 % locuiesc în zonele urbane și se apreciază că doar 38% dintre adulți știu să scrie și să citească.

Printre primii colportori care au vizitat teritoriul cunoscut astăzi ca Pakistan a fost Anna Knight, în anul 1901. În 1909 era deja o grupă de studiu biblic care se întâlnea la Karachi. Principalele mijloace de răspândire a mesajului adventist au fost evangheliismul itinerant și lucrarea medicală. În 1916 se deschide primul dispensar adventist, iar 5 ani mai târziu, când din lipsă de cadre spitalul trebuie să se închidă pentru aproape 10 ani, clădirea devine școală. Din anul 1949, odată cu organizarea Uniunii Pakistanului de Vest, lucrarea se răspândește în teritorii noi.

Astăzi, Uniunea face parte din Diviziunea Trans-Europeană. Sunt 110 biserici, 100 de grupe și aproape 10.000 de membri. Cea mai renumită instituție adventistă din Pakistan este fără îndoială Spitalul Adventist din Karachi. Având 143 de paturi și aproape 400 de angajați, spitalul a primit recent un certificat internațional de calitate din partea Marii Britanii. În ciuda persecuției și a problemelor interne, solia adventistă se răspândește cu putere în această țară islamică. Pastori și laici din alte biserici creștine participă la programele Bisericii Adventiste.

O țință specială pe lista de rugăciuni a bisericii de aici este și răspândirea soliei adventiste în Afganistan. Radio Mondial Adventist, care din 1993 transmite și din Pakistan, poate fi soluția.

*Adrian Neagu,
pastor-asistent, Conferința Oltenia*

John Deniver scria despre experiența sa personală: „Am perioade în viața mea când mă simt deprimat... Perioade când mă simt foarte trist, singur și nefericit. Care să fie cauza unor astfel de simțăminte? Asta nu are nimic de-a face cu ceea ce ești sau ai făcut. Este vorba de condiția umană”.¹ El scrie despre „perioade”. Oricine are astfel de experiențe în viața sa. Cauza poate fi una de epuizare fizică sau de extenuare emoțională. Soluția este foarte simplă în astfel de situații: o noapte cu somn profund și prelungit, un weekend departe de orice sursă de stres, poate un concediu și... gata! O luăm de la capăt bine dispuși. Când însă aceste „perioade” se leagă unele de altele, fără pauză între ele, ceva mai profund are loc. Dacă nu faci un efort să-ți administrezi viața emoțională, conform cu planul lui Dumnezeu, nu vei fi fericit niciodată.

Ce putem spune despre Isus? A fost Isus dependent de aprecierea și acceptarea celor din jur? A avut El vreo noapte nedormită, nu doar pentru că cineva nu a apreciat lucrarea Lui, ci pentru că doi dintre ucenicii Săi L-au trădat, iar „frații de la conducerea superioară a lucrării” au planificat răstignirea Lui? Dacă fericirea mea depinde de succesele pe care le am în lucrarea pentru Domnul, înseamnă că sunt dependent.

O.K., admit că aprecierea este una dintre nevoile fundamentale ale ființei umane..., dar problema este cum mă simt când aceasta lipsește?

Isus Își cunoștea foarte bine identitatea – „știu, a zis femeia, că are să vină Mesia, căruia I se zice Hristos”. ... Isus i-a zis: „Eu, Cel care vorbesc cu tine, sunt Acela” (Ioan 4,25-26).

El era permanent conștient de originea și de misiunea Sa. Dincolo de aceste aspecte legate de identitatea, originea și misiunea Sa, El nu le permitea celor din jurul Său să profite de El, uneori lingușindu-L sau jignindu-L.

Dacă ești conștient de misiunea ta ca pastor, dacă ai convingerea că ești chemat de Dumnezeu pentru o lucrare de păstorie a poporului Său, dacă ești conștient de valoarea talentelor pe care Dumnezeu ți le-a dat pentru a-L servi pe El și biserica, de ce ți-ai orienta radarul inimii spre sateliții laudelor

și aprecierilor membrilor bisericii sau „șefilor”? De ce nu l-ai permite lui Isus să-ți lumineze sufletul cu prezența Sa? Și aceasta va avea loc numai când în lucrarea ta Îl vei așeza pe Isus în centrul aprecierii, laudei și acceptării, iar statuia ta „sfărâmată, luată de acolo, prefăcută în țărână și țărâna aruncată în pâraul Chedron” (2 Regi 23,12, parafrază).

Slujire „totală”

Un alt aspect al dependenței emoționale are de-a face cu concepția potrivit căreia a fi considerat un pastor bun și eficient, trebuie să-mi slujesc membrii, biserica, în general, fără limite de timp – 24 de ore din 24. Îi cer iertare celui care, eventual, va citi aceste rânduri și care cu ani în urmă, când mă aflam la începutul lucrării de pastorație, îmi spunea: „Un pastor trebuie să fie la dispoziția membrilor 24 ore pe zi, el trebuie să fie orice în biserică: și pastor, și constructor, și șofer, și bucătar, și gpropar, și salahor..., numai moașă comunală nu poate fi...”, dar, dacă este absolut nevoie...”

Nevoile mele personale... „uită de ele, frate... ești pastor doar!!!” Sau nevoile familiei? Lucrarea Domnului este pe primul și ultimul plan!!!

În felul acesta, fără ca membrii să știe, eu le transmiteam concepția mea de lucru non-stop, iar ei ajungeau să creadă, când plecam în concediu: „Iar lenește pastorul nostru”. Le ofeream astfel posibilitatea să profite de mine. Când în minte se întâmplă o schimbare de optică „când filozofia de lucrare capătă noi conotații, când barierele dintre mine și membri se află exact acolo unde Dumnezeu vrea ca ele să se afle, atunci pot avea simțământul că fac ceea ce Dumnezeu vrea și nu ceea ce vor oamenii.

Secretul biruinței? Isus – centrul aprecierii și al slujirii

Și după ce alerg 24 de ore, timp de 7 zile, uitând de nevoile mele reale, tot mai aud pe câte cineva că este nemulțumit de mine. O, nenorocire a nenorocirilor!!! Dacă după un astfel de program non-stop, fac un accident cerebral și ajung la pat..., „frații se roagă pentru tine”. Oricum statuie nimeni nu îți ridică... și de ți-ar ridica..., cui ar mai folosi?

Aici mi se pare a fi secretul eficienței și al satisfacției în lucrare: să renunți la gustul plăcut al elogiilor din partea oamenilor, să respingi orice atitudine negativă (iluzorie sau adevărată) și să-L așezi pe Isus în centrul aprecierii și al acceptării. Nu-ți fie teamă de membri și de opinia lor despre tine... Biblia spune că începutul înțelepciunii este „teamă de Dumnezeu” nu teama de oameni. Și apoi, opinia lui Dumnezeu este mai importantă decât opinia oamenilor, nu?

Sau uneori gândești: „Ei se poartă așa cu mine, pentru că merit să se poarte așa...”, am făcut greșeli (și poate chiar îți amintești niște greșeli făcute) și acum atitudinea lor este consecința greșelilor mele. Total greșit! Soluția pentru greșelile mele nu este în suportarea în tăcere a consecințelor, ci în mărturisire, iertare și credință în iertare. Mai mult decât atât, nimeni nu are dreptul să mă „pedepeată” pentru anumite greșeli. O, dacă mintea și inima ar fi mai disciplinate și emoțiile ar fi ținute sub autoritatea rațiunii, foarte mult am mai avea de câștigat în viață și multe nopți ar mai fi pe aripi de vise frumoase!

Crezi cumva că simțămintele dau tonul fericirii și satisfacției în lucrare? Ți-e teamă de eșec, de respingere din partea membrilor, de mutare disciplinară? Scrierile lui Ellen White sunt o comoară și o sursă de curaj și încredere. Iată ce spunea, cu mult timp în urmă, profetul lui Dumnezeu: „Încrede-te în Domnul. Nu lăsa simțămintele, discuțiile sau atitudinea oricărui agent uman să îți provoace depresii. Fii atent ca, în cuvinte sau în fapte, să nu le dai altora ocazia să profite de tine, rănindu-te. Privește la Isus. El este puterea ta. Privind la Isus, tu vei deveni asemenea Lui. El va fi sănătatea sufletului tău și Dumnezeul tău.”⁴

Bibliografie

¹ Jack Felton, *Credința toxică* Colorado Spring, Colorado: Water Brook Press, 1982, p. 252, 253

² Nancy Groom, *From Bondage to Bonding – Escaping Codependency – Embracing Biblical Love*, Colorado Springs, CO: Mavipress, 1992, p. 95

³ William R. Miller, *Practical Psychology for Pastors*, Englewood, New Jersey: Prentice Hall Inc., 1994, p. 196

⁴ Ellen G. White, *Adventist Review*, 1899

Mihail Baciș,
pastor,
Conferința Wisconsin,
USA

Fiecare dintre noi dorește condiții de viață mai bune, o viață lipsită de griji..., o viață cu adevărat fericită. În sensul acesta se muncește cinstit și foarte mult, se drămuiesc înțelept economiile, se evaluează periodic pașii parcurși, pentru ca visul să devină realitate după un oarecare timp.

Cu toate acestea însă, încercări, experiențe grele, dureroase, chiar tragedii inexplicabile se pot năpusti în viața ca și în cazul lui Iov, aruncând în aer tot binele pentru care s-a muncit. Stresul, frământarea, durerea, întrebările fără răspuns sunt cu atât mai mari, cu cât se aștepta altceva. Cuvintele sunt neputincioase să descrie simțăminte, gândurile și starea sufletească ale celui care trece pe aici.

Și pentru că cel care trece sau cel care va trece pe aici pot fi chiar eu sau chiar dumneavoastră, vă propun să privim încercările prin ochii lui Dumnezeu.

Biblia vorbește despre o zi în care o tragedie fără precedent lovește planeta Pământ. „... în ziua aceea s-au rupt toate izvoarele Adâncului celui mare și s-au deschis stăvilarele cerurilor. Ploaia a căzut pe pământ patruzeci de zile și patruzeci de nopți” (Gen, 7,11.12). Timp de patruzeci de zile și patruzeci de nopți, deschiderea „stăvilarelor cerurilor și ruperea izvoarelor Adâncului” au făcut ca apele de sus și apele de jos să se întâlnească, pe fața pământului, într-o combinație distrugătoare.

În contrast izbitor cu dezastrul de pe Terra, în cadrul căruia locuințe omenești, oameni și animale pierreau, stă corabia lui Noe. „... apele au crescut și au ridicat corabia și ea s-a înălțat deasupra pământului” (Gen. 7,17). Îmi plac foarte mult cele două expresii din text: „au ridicat corabia” și „ea s-a înălțat deasupra pământului”.

Aceleași ape care au distrus totul au ajutat corabia să se ridice. Pe măsură ce apele creșteau și totul se scufunda, corabia se ridica. Dacă apele creșteau cu un metru, corabia nu era acoperită cu un metru, ci ea se ridica cu un metru. Expresia „ea s-a înălțat deasupra pământului”, sugerează distanțarea ei de pământul dominat de moarte și apropierea ei din ce în ce mai mult de cer.

Atât de mult a fost ridicată corabia, încât, în cele din urmă, ea „s-a

Corabia s-a oprit pe muntele Ararat

GEORGE PÂRLITU

oprit pe munții Ararat” (Gen. 8,4). Extraordinar!!! O corabie pe munte? Cum este posibil așa ceva? Ce imagine!!! Însă corabia nu ar fi ajuns niciodată pe munte fără... apă.

Mă gândesc la corabia vieții lui Iosif, care, la un moment dat, a fost confruntată cu poporul. A venit o zi când a început să plouă, cu ocazia primelor semne de invidie din partea fraților lui. Ploaia nu se oprește, ci crește în intensitate atunci când ura îi determină pe aceștia să-l arunce într-o groapă. Potopul este confirmat când tânărul Iosif este vândut fără milă chiar de frații lui și dus într-o țară străină. Și parcă „s-au rupt toate izvoarele Adâncului și s-au deschis stăvilarele cerurilor” atunci când pe nedrept ajunge într-o temniță întunecată și rece. Dar ceea ce nu știa Iosif era că tocmai apele îi ridicau corabia.

După aproape doi ani, când Iosif scapă de foamete o națiune întreagă, faraonul a zis: „Te pun mai-mare peste casa mea și tot poporul meu va asculta de poruncile tale. Numai scaunul meu de domnie mă va ridica mai presus de tine” (Gen. 41,40). De necrezut! Corabia vieții lui Iosif nu se oprește în groapa în care a fost aruncat, nici în temnița în care a fost închis, ci se oprește pe munte – ajunge sus de tot, în fruntea Egiptului.

După cum corabia lui Noe nu ar fi ajuns niciodată pe muntele Ararat fără apă, tot așa nu ar fi ajuns niciodată Iosif în fruntea Egiptului fără nenorocirile prin care a trecut. De-abia acum înțeleg textul din Romani 8,28, care spune: „Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu”. De-abia acum înțeleg că încercările vieții, nenorocirile prin care vrând, nevrând trebuie să trecem, nu sunt blesteme, ci adevărate binecuvântări fără de care corabia vieții nici măcar nu s-ar clinti din loc.

Este greu însă să gândești așa atunci când vine potopul, atunci când nu ești înțeles de nimeni, atunci când nu mai ai loc de muncă, atunci când ajungi prea devreme pe patul spitalului, atunci când trebuie să crești singur sau singură copiii, atunci când moartea ia pe cineva drag, atunci când la două noaptea te trezești și plângi fără ca cineva să te vadă... Este greu, este foarte greu să gândești așa, și totuși... „APELE AU RIDICAT CORABIA”.

Atunci când simțim că ne scufundăm, este nevoie de un act de credință. Este nevoie să contăm nu pe corabia noastră, ci pe iubirea curată a lui Dumnezeu, care va accepta apele, pentru că doar așa corabia va urca.

Este nevoie tot de un act de credință pentru a înălța o rugăciune provocatoare: „Doamne, trece-mă pe acolo pe unde vrei, oricât de mare ar fi prețul pe care trebuie să-l plătesc. Trece-mă pe acolo pe unde corabia mea ar putea urca mult de tot – pe Muntele Mântuirii”

AMIN

Georgel Pârlitu,
secretar,
Conferința Muntenia

Oră de rugăciune, dimineața, în camera de hotel

În centru, Miguel, primul translator

Misiunea Globală –

TRAIAN ALDEA

Intre 21 februarie și 15 martie 2006, un grup de 9 studenți ai Institutului Teologic Adventist din România împreună cu mine am participat, în cadrul Misiunii Globale, la o lucrare de evanghelizare în Venezuela. Am activat în orașul Maracaibo, situat în vestul țării, aproape de granița cu Columbia.

Frații din Venezuela ne-au primit cu foarte multă bucurie, cu dragoste și, din prima seară, ne-am simțit ca la noi acasă. Sunt deosebit de calzi, de prietenoși unii cu alții și cu noi; se îmbrățișează toți între ei, bărbați și femei, copiii vin și te imploră să-i mângâi sau să-i îmbrățișezi. M-am simțit deosebit de bine în mijlocul unei astfel de frățietăți. Comunitățile lor nu sunt mari, niciuna nu depășește 100 de membri, deoarece ei au un sistem de a forma o nouă comunitate imediat ce una dintre biserici a ajuns la numărul de 100 de membri. Evanghelizările au fost organizate, practic, în fiecare district, iar uneori s-au atașat și alte comunități din jur, deoarece nu au fost suficienți misionari. Comunitatea în care eu am susținut campania de evanghelizare era centrul unui district cu 145 de membri, toți erau aproape de biserică, cei mai depărtați fiind la 5 kilometri distanță. Au existat și comunități unde participanții la evanghelizare erau aduși cu câte 2-4 autobuze de la distanțe mai mari.

Puterea Evangheliei

În timpul celor 16 zile de evanghelizare non-stop, în comunitatea mea au fost 6 ocazii de botez, iar într-o seară au fost două botezuri, unul după altul, deoarece la apelul făcut după terminarea botezului au venit în față alte patru persoane care au cerut să fie botezate. Voi povesti doar câteva dintre cele mai interesate experiențe.

O femeie tânără, în jur de 30 de ani, s-a urcat pe podiumul amvonului, și-a scos toate brățările de la mâini, lăncișoarele de la gât, cerceii din urechi, le-a aruncat pe toate pe podea, iar apoi a intrat în camera din spate pentru a fi pregătită pentru botez. Într-o seară, a venit în față un tânăr de vreo 25 de ani, cu o constituție robustă, de peste 100 de kilograme. Era foarte trist și insista să mă rog pentru el, deoarece avea de depășit o mare problemă înainte de

a fi botezat. I-am promis că mă voi ruga, dar eram foarte curios să știu ce fel de problemă are. La sfârșit, am vorbit cu fratele care a venit cu el și l-am întrebat: „Ce probleme are tânărul nostru?” Acesta a început să zâmbească și mi-a spus: „Este șef de bandă, mare bătăuș și tâlhar; îi este greu să se despartă de anturajul său, colegii lui îl amenință, dar el dorește să-și schimbe felul de viață”. L-am văzut seară de seară, îi strângeam mâna, îl îmbrățișam și mă simțeam în siguranță, deoarece știam că acum, când mă întorc acasă, pe stradă sunt mai puțini tâlhari și bătăuși. Am continuat să mă rog pentru el și cred că în serile următoare, după plecarea mea, va intra în apa botezului. Aceasta este puterea Evangheliei! Ce minune!

În comunitatea mea a venit un membru laic, misionar din Caracas, adică de la peste 700 de kilometri depărtare. A lucrat zi de zi, de dimineață până seara, mergea din casă în casă, alături de pastor sau separat, iar seara asista prietenii și îi încuraja să se predea lui Dumnezeu. Am fost profund impresionat de acest misionar laic, care avea peste 70 de ani. Întotdeauna venea îmbrăcat frumos, la costum și cravată. Era vesel, activ și plin de zel. Fusese pastor pentecostal, dar de 19 ani a primit credința adventistă și lucrează ca misionar laic. M-aș bucura să avem și noi cât mai mulți laici activi ca acest frate din Venezuela.

O mare provocare

Încă din prima seară, am fost confruntat cu o mare provocare – traducătorul meu nu era adventist. Era un bărbat de vreo 45 de ani, cu o educație aleasă, calculat, așezat, mai puțin expresiv decât majoritatea celor din adunare, îl chema Miguel. Încă din prima seară, m-am plecat pe genunchi și am spus: „Doamne, Te rog să-mi dăruiești sufletul acestui om, Te rog, ajută-l să se convertească și să se boteze!” După 3-4 seri, pastorul îmi spune că este nemulțumit de traducător, nu cunoaște limbajul Bibliei și înțelegerea celor spuse de mine suferă din această cauză, de aceea dorește să-l schimbe. Astfel am continuat să predic, având un alt traducător, eram puțin trist, mă gândeam că Miguel nu va mai veni la adunare și

Misionar laic – fost pastor pentecostal din Caracas

Pastorul bisericii locale botează noi persoane

Maracaibo, Venezuela, 2006

dorința mea nu se mai poate împlini, dar, spre surpriza mea, el a continuat să vină, chiar dacă nu era prezent în fiecare seară. De câteva ori a continuat chiar să și traducă, iar prin biserică mă ajuta să discut cu frații și surorile, el fiind traducătorul meu. În ultima săptămână, am ținut o predică, iar traducătorul era chiar Miguel. Am făcut un apel la inima ascultătorilor, dar mai întâi m-am îndreptat spre Miguel, l-am cuprins de după umeri și i-am spus: „Tu ești primul căruia mă adresez în această seară, tu m-ai înțeles cel mai bine și tu știi ce trebuie să faci. Ai un cuvânt de spus?” Ochii lui erau plini de lacrimi, a înghițit în sec și a spus: „Frate Traian, doresc ca sâmbătă să fiu botezat de tine!” A venit și ziua de sâmbătă, mă uitam cu atenție, doream să mă conving dacă Miguel se ține de cuvânt și l-am întrebat pe pastor: „Ce face Miguel?” Am fost deosebit de fericit când mi-a spus că a fost examinat și se îmbracă pentru botez. În Sabatul acela din 11 martie 2006, Miguel, primul meu traducător, a fost născut din nou în apa botezului. Eram fericit, Evanghelia lucrează la transformarea și schimbarea oamenilor. Dumnezeu mi-a împlinit rugăciunile, chiar dacă, la un moment dat, nu se mai întrezărea vreo speranță.

Ca la Cinzecime...

Însă cea mai minunată experiență am avut-o pe data de 6 martie. Se apropia timpul să începă predica și încă nu venise traducătorul, pastorul îmi spune că este pe drum, dar întârzie

din cauza traficului. Am cântat și iar am cântat, dar el tot nu ajungea. Apoi, pastorul a venit la mine cu o soră, care cunoștea foarte puțin limba engleză, și a propus ca ea să traducă. Vorbisem de multe ori cu ea, dar ne înțelegeam destul de greu, acum nu aveam de ales. Ne-am retras în camera de rugăciune, am îngenunchat și ne-am rugat. I-am spus că prima minune a Duhului Sfânt a fost darul limbilor, iar în această seară ne vom ruga ca Domnul să mai dăruiască încă o dată acest dar. După rugăciune, ne-am întors în sală și am început predica, totul a mers perfect, fără nicio poticnire. Rosteam frază după frază, fără să existe întreruperi sau poticneli în traducere. Înțelegeam multe cuvinte în limba spaniolă și îmi dădeam seama că traducerea era corectă. Sala asculta cu atenție și multe suflete au răspuns favorabil apelului final. Când am terminat, traducătoarea, cu lacrimi de bucurie în ochi, a exclamat: „Nu pot să-mi explic cum am putut să traduc, pur și simplu îmi veneau cuvintele pe buze!” Am retrăit cu mare bucurie experiența Cincizecimii, Duhul Domnului lucrează și astăzi cu aceeași putere ca în timpul apostolilor. Domnul ne binecuvântase încă o dată cu minunatul Său dar al limbilor și, în seara aceea, Cuvântul Evangheliei a putut fi împărtășit oamenilor.

Ce minunat este să lucrezi pentru Isus!

Ne întorceam seara târziu, după ora 10:30 și uneori chiar la ora 12:00,

noaptea, dar nu ne culcam până nu ascultam experiențele fiecăruia. Fețele tuturor radiau de bucurie și de fericire. Ce minunat este să lucrezi pentru Isus și alături de El! La sfârșitul campaniei, când fiecare a raportat câte suflete s-au botezat în comunitatea sa, am tresărit de uimire când am constatat cât de mulți oameni au trecut de partea lui Isus – 213 persoane în cele 10 comunități unde am activat, depășind și cele mai optimiste speranțe.

Aici, la 11.000 de kilometri depărtare de casă, la cealaltă margine a pământului, am venit ca să experimentăm puterea Cuvântului și să ne bucurăm alături de cei care îl auzeau pentru prima dată. Mă gândeam la ucenici, la bucuria cu care se întorceau și ei din prima lucrare misionară... Mi-am amintit răspunsul lui Isus: „Nu vă bucurați că duhurile vă sunt supuse, ci bucurați-vă că numele voastre sunt scrise în cartea din ceruri”. Printre atâtea bucurii, dorim să gustăm adevărata bucurie. Ajută-ne, Doamne, ca numele noastre să rămână scrise în cartea Ta din ceruri și să ne putem întâlni cu acele suflete de la marginea pământului, cărora ne-am dus să le predicăm Evanghelia!

Traian Aldea,
profesor,
Institutul Teologic
Adventist, Cernica

Accentul pe... R

„Și ce ai auzit de la mine, în fața multor muritori, încredințează la oameni de încredere, ca să fie în stare să învețe pe alții.” (2 Timotei 2,2)

GEORGE UBA

Afost ca o ploaie torențială de vară înainte de strânsul grâului pentru un bob mai împlinit. O școală unică în lume și-a chemat profesorii pentru o experiență unică. Școala de Sabat, însetată după o ploaie a schimbării, a adunat peste treizeci de comunități, hotărâte să intre sub forja unor trăiri noi prin care educația creștină să trimită la o practică autentică a credinței. Pe scurt: pastorul, prezbiterul cu Școala de Sabat, dirigintele și instructorii ai Școlii de Sabat din fiecare comunitate au participat la seminarul intitulat: „Școala de Sabat reformulată”. De ce reformulare? Pentru că modelul actual nu mai funcționa în sănătate deplină. Ba chiar s-a dat un diagnostic precis inimii comunității: infarct rutinocardic! Nu negăm că unele biserici au experiențe înviorătoare în Școala de Sabat, dar nota generală a fost stabilită: formalism, lipsă de atractivitate, rutină, centrare pe informație, lipsă de părtășie și misiune suspendată. Spre sfârșitul lunii septembrie 2005, la Stupini, ne-am rugat, am cântat mai vioi, am deplâns starea Școlii de Sabat și am descoperit vinovații, arătând spre noi. Dar ne-am scuturat de lamentații și, sub călăuzirea Marelui Educator, am zis așa: este bine să facem o colibă mai mare din Școala de Sabat, adică să aibă o oră și treizeci de minute de viață, dar o viață activă și plină de clocot. Am mai zis împreună că ne trebuie vreo treizeci de minute, în prima parte, pentru a aduce diverse activități interactive, care să elimine statutul de spectator al bisericii și, de la Sabat la Sabat, să aducem elemente noi în spațiul rezervat școlii cu întreaga comunitate. Adică să fie un raport sub formă de întrebări care să confrunte comunitatea cu studiul trecut și să nu mai fie o citire formală a rezumatului Școlii de Sabat, care trece duios pe lângă urechile noastre în neant. Să fie o experiență din comunitatea locală sau din Conferință. Să fie o cântare cu comunitatea și un miniseminar pe un subiect dorit de membrii din biserică. De ce nu un val scurt și vioi de recitări de texte memorate sau un interviu luat unei persoane care a avut o experiență uimitoare cu Dumnezeu. O prezentare a unei familii din comunitate. O experiență a convertirii. Un studiu de caz sau o informație importantă a mișcării bisericii din țara noastră. Creativitatea comitetului Școlii de Sabat a fost chemată să se exprime divers Sabat de Sabat. Apoi, în grupe, am socotit că o nevoie fundamentală pe care se clădește relația este părtășia. Nu știm câți copii are sora Tamara din grupa noastră și nici nu cunoaștem experiențele prin care a trecut familia Dobre până să primească adevărul. Experiențe din familie, de la serviciu, din călătorie, binecuvântări primite și rugăciuni ascultate nu se știu dacă nu sunt împărtășite. Așa ne cunoaștem mai bine și grupa se sudează mai puternic când

ne definim prin ceea ce suntem și facem. E vital să ne rugăm în grupă unii pentru alții, pentru situații specifice și pentru nevoi imperioase. Iarăși o ocazie de părtășie. Apoi, studiul pe idei, nu neapărat pe zile: duminică, luni, marți, miercuri etc. Nu reținem mai mult decât trei, patru idei majore. Așa că e fericit dacă se va configura studiul în această perspectivă. Un studiu de patruzeci, cincizeci de minute îi va chema pe toți elevii grupeii să participe fără excepție, cu un instructor care știe să-l activeze pe fiecare în parte. Dacă aveți un studiu de caz sau o dilemă, atunci veți folosi informația studiului pentru a gândi cum poate fi aplicată în aspectele concrete ale vieții de credință. Studiul ne învață cum să consiliem cazuri specifice și să ne desprindem de o teoretizare abstractă și formală. Și apoi, în final, să prefigurăm activitatea misionară a grupeii. Da, ați citit foarte clar. Un studiu care înnoiește mintea nu-și are finalitatea dacă nu duce la o experiență practică a credinței. Și grupa va zice: Acum pe cine mai sprijinim în nevoi? Pe cine mai vizităm? Cine mai e pe lista de rugăciune? Iar fiecare elev al grupeii va avea lucrul sufletului său și mijlocirea personală pe care le declară ca fiind coordonate de lucrare personală. Apoi, ceva ce sperie, pentru că nu am mai experimentat inițiativa aceasta: grupa se va întâlni în cursul săptămânii pentru rugăciune, studiu și apoi pentru a-i invita și pe alții, din afara bisericii, să guste fructele cerului. Nu e așa de comod, dar un pământ, ca să rodească, trebuie desțelenit. Și s-a numit Școala de Sabat reformulată!

Mugurii apar primăvara

În prag de mai, am privit la muguri ca la niște fructe. Iarăși Stupini, dar de data aceasta evaluarea era așteptată ca o formulare reală a reformulării. O sută treizeci și cinci de evaluatori, din bisericile-pilot, au dat mărturie de ceea ce a produs proiectul desfășurat în comunitățile care au acceptat înnoirea. Nu a fost nici ușor, nici greu. Nu trebuie să ascundem o realitate: tonul dat de pastor înseamnă succes sau insucces. Aproape toți s-au aruncat în luptă. Căgiva, puțini la număr, au socotit că sunt alte priorități și au amânat experimentul. S-a socotit că ar fi prea mult să se insiste cu evaluări repetate și discuții cu factorii de răspundere ai Școlii de Sabat pentru implementarea reperelor. Dar nouăzeci la sută au primit cuvântul înnoirii și au declarat:

Eu m-am schimbat mai înău. Pentru tineri a fost o schimbare benefică și, de fapt, pentru toată biserica. La început, cei vârstnici au primit negativ proiectul, însă s-a terminat totul cu bine. Încet, încet, celor în vârstă le-a plăcut. Șaptezeci la sută dintre vârstnici au intrat în sistem. Datorită schimbărilor, tinerii s-au implicat în misiune și se implică foarte mult. Avem planuri de misiune

concrete: azilul de bătrâni. Prezența a crescut, iar membrii sunt foarte interesați, deoarece au văzut părtășia și locul unde pot să își descarce sufletul. Cei ce împlinesc un număr de ani vin dis-de-dimineață și primesc felicitările din partea celor din biserică. Se pune accent foarte mult pe cântări. Este și poezie. Ne rugăm foarte mult, pentru că simțim împreună pentru bucuriile noastre care le ducem în fiecare zi, experiențele și necazurile noastre. Să ne ajute Domnul să fim uniți până la venirea Lui. (Daniel Duranu, Reșița)

Este o mare bucurie să vii la grupa Școlii de Sabat. Mai întâi, comuniunea cu frații și surorile. Este mica familie în care ne spunem bucuriile și necazurile și ne rugăm unii pentru alții. Avem două prietene care ne vizitează în fiecare Sabat: o poetă și o prietenă de-a mea din copilărie, cea din urmă afirmând că-i place foarte mult împreună-simțire din grupă. Este inginer chimist. A luat un pliant Sola Scriptura și lucrează cu surorile ei. Dacă în urmă cu ceva timp mi-ați fi spus că vor fi frați și surori care vor comanda 100-150 de cărți pentru misiune nu aș fi crezut. Vizitele la spital s-au înmulțit, iar frații se implică în misiune. Acest proiect al Școlii de Sabat a avut un rol benefic. (Pastor Teofil Brânzan, Lugoj)

Frate Banga, ce lucruri noi a adus Școala de Sabat reformulată? l-a întrebat pastorul Dragoș Gabriel, directorul Școlii de Sabat al Conferinței Banat, pe pastorul comunității din Oradea B. Acum, la Școala de Sabat, părtășia are un loc deosebit. Și frații mai în vârstă s-au prins în această bucurie a relației. În fiecare Sabat este un alt responsabil cu Școala de Sabat, în așa fel încât să fie diversitate și varietate din belșug. Copiii strâng darurile și spun textele din straja dimineții. Școala de Sabat nu a adus o îmbunătățire, ci o schimbare totală. Înainte, dintre cei o sută cincizeci și nouă de membri, dacă am fi găsit cinci membri care să lucreze în comitet am fi fost fericiți. Am început alegerile în iunie și le-am finalizat la sfârșitul lunii. Am reușit să conving dirigintele să vină la această întâlnire de instruire. Întâlnirea de la Stupini a avut un efect nemaiîmpenit. Acum avem nouă membri în comitet, și Școala de Sabat e înfrățită cu diaconia. Prezența membrilor s-a dublat la Școala de Sabat. Mulți dintre cei care nu participau sunt foarte activi. Dacă înainte începeam cu 20-25 de persoane, acum, la ora

9:00, suntem în proporție de optzeci la sută prezenți. O sută de oameni înseamnă ceva pentru Școala de Sabat. Slujirea surorilor a crescut în mod semnificativ, iar în biserică se aud mai multe cântări. Am început în urmă cu trei luni o lucrare de slujire în spitale și, alături de diaconie și Școala de Sabat, am adunat lucruri și bunuri alimentare pentru sinistrați. Îi dăm slavă lui Dumnezeu pentru înnoirea făcută în biserică noastră.

La Curtișoara, aproape toate grupele se întâlnesc în cursul săptămânii și au adunat o recoltă de peste cincizeci de neadventiști în casele lor. În comunitatea **Tigănești 3**, Teleorman, patru persoane au venit la biserică în urma grupelor care se întâlnesc în cursul săptămânii, iar la **Comișani**, pe timpul iernii, grupele sunt active în cursul săptămânii și zeci de persoane sunt prinse în cercurile de părtășie și studiu. Un instructor a mărturisit că una dintre dilemele Școlii de Sabat, din studiile care au avut ca punct central familia, l-a determinat să abandoneze gândul divorțului, iar un frate prim-diacon, care își depusese demisia din comitet, întâlnind un caz similar într-una dintre dilemele studiilor, a renunțat să mai plece din comitet.

La Sighet, grupele sunt active, iar la Bistrița, întâlnirea din cursul săptămânii crează o apropiere ce altădată nu se putea realiza. Toți sunt implicați. Dirigintele Școlii de Sabat din Bistrița a mărturisit că acest program a venit la timp pentru a răspunde nevoilor spirituale ale comunității.

În districtul Toaca, pastorul a introdus, experimental, Școala de Sabat reformulată în toate comunitățile.

La Toșorog, Conferința Moldova, un frate își invita un prieten neadventist la biserică doar la serviciul divin de la ora 11:00, când predica pastorul. Într-un Sabat, acest musafir a venit mai de dimineață. Fratele care l-a invitat pe prietenul său neadventist l-a rugat pe pastor să facă Școala de Sabat în noul sistem. Invitatul a fost atât de impresionat, încât a spus în grupă: Nu știu de ce prietenul meu mă invita numai de la ora 11:00. Începând de acum, vreau să vin mai de dimineață. I-au plăcut părtășia, căldura frățască și ideile care s-au dezbătut atât de clar și pentru el.

Nu toate punctele din proiect au fost pe deplin acceptate. Altele au avut nevoie de timp pentru a fi înțelese.

Dilema studiului a fost, în cea mai mare parte a comunităților, un punct de atracție și de aplicație benefică. Dar unii au fost mai reticenți, părându-li-se prea șocante sau puțin liberale. Nu toți instructorii au organizat grupa pe roluri, iar unele comunități mai ezită încă cu privire la întâlnirea din cursul săptămânii. Ici, colo, studiul pe idei este înlocuit cu întrebările din cursul zilelor de studiu. Dar, pas cu pas, Școala de Sabat urcă spre experiențe tot mai viguroase și schimbate în haina părtășiei, a studiului și a misiunii dorite.

Profetul bisericii spunea: „Ar trebui concepute cele mai simple și mai stabile modele de lucru pentru acțiune în biserică. Dacă membrii, în mod unit, acceptă asemenea planuri și în mod perseverent le vor pune în aplicare, vor strânge o mare recoltă; și astfel experiența lor va crește ca lumina zilei, abilitățile lor se vor dezvolta, iar prin eforturile lor, multe suflete vor fi salvate.” (Mărturie, vol. 6, p. 433). Și rutina nu va mai fi!

Toamna se numără... marile începuturi

Va mai fi un start. Între 29 septembrie și 1 octombrie, un nou val de comunități-pilot vor începe o experiență din experiența primului val. Vor fi mai multe comunități și mai multă înțelepciune, pentru că pionierii experimentului-pilot au deschis un drum. Noutatea proiectului stă în vechimea lui: timpurile bisericii apostolice. Refacerea climatului plin de zel din acel timp este dezideratul Școlii de Sabat reformulate. Strigătul după înnoire și misiune s-a auzit în Atlanta, Bologna, Madrid. În luna octombrie anul acesta, la Madrid, va avea loc Convenția Școlii de Sabat în care frații și surorile din România vor cunoaște o experiență completă, pe care Școala de Sabat o aduce prin forme noi și diferite.

V-am spus aceste lucruri pentru ca bucuria să fie deplină, iar credința să crească spre slava Marelui Învățător. Și accentul să cadă pe «R». Adică pe... reformulare.

George Uba, director
Departamentul Școala
de Sabat/Lucrări
Personale,
Uniunea Română

Teologul adventist raportat la natura, misiunea și unitatea bisericii

FLORIN LĂIU

In zilele de 7-17 iulie 2006 s-a desfășurat în Turcia, la Sürmeli Efes (în Selçuk, lângă Izmir), A Doua Conferință Biblică Internațională a Teologilor Adventiști. (Prima conferință a avut loc în iunie 1988 la Ierusalim.) Evenimentul a întrunit profesori de teologie, diverse cadre din școlile adventiste de învățământ superior, cercetători în teologie sau în științe, precum și un număr de administratori din partea Conferinței Generale și a diviziunilor ei; în total, peste 250 de persoane, reprezentând circa 70 de universități, colegii, seminarii, institute de cercetare și alte instituții adventiste, precum și cele 13 diviziuni ale Conferinței Generale.

Din partea Bisericii Adventiste de Ziua Șaptea din România au participat trei frați, care sunt lectori universitari ai Institutului Teologic Adventist din Cernica: drd. Magyarossi Barna, președinte; dr. Szalos-Farkas Zoltán, șeful catedrei de teologie, și drd. Florin Lăiu, cadru didactic. Din conducerea diviziunii noastre (EUD) au fost prezenți frații: Ulrich Frikart, președinte; Gabriel Maurer, secretar, și dr. Roberto David Badenas, directorul Departamentelor Educație și Familie. Conferința Generală a fost reprezentată, de asemenea, de dr. Jan Paulsen, președinte, și de câțiva vicepreședinți. Între participanți au fost și cinci-șase surori, în special responsabile cu Misiunea Femeii. Dintre surorile care slujesc în educația teologică a fost prezentă dr. Natalia Șeglova de la Universitatea Zaoksk. Ne-am bucurat și de prezența pastorului dr. George Răzmeriță din Republica Moldova, absolvent al Institutului Teologic Adventist din București și al Universității AIIAS.

Conferința de la Izmir a fost organizată de Institutul de Cercetări Biblice (BRI) al Conferinței Generale și de Societatea Teologică Adventistă (ATS),¹ în scopul de a

explora doctrina biblică despre biserică, a încuraja relațiile colegiale și unitatea între cei care răspund de gândirea, de învățătura și de misiunea bisericii, întărind sentimentul apartenenței la o biserică mondială, cu o identitate și misiune speciale.

Cea mai mare parte din timp a fost ocupată cu referate și alte prezentări: 70 de seminarii (care s-au desfășurat în cinci săli, concomitent) și 12 sesiuni plenare. Toate acestea se încheiau cu scurte dezbateri, întrebări sau comentarii din sală. Subiectele prezentărilor s-au aliniat, în majoritatea lor, tematicii anunțate: biserică, identitate, conceptul de „rămășiță”, unitate și diversitate, misiune, mesaj, rolul Duhului Sfânt, organizare, relațiile biserică-lume, relația dintre teologi și evangheliști, predicare, botez, pastorație, preoția generală a credincioșilor, educație și altele. Pe lângă această tematică, au fost și câteva referate pe tema relației dintre creaționismul biblic și științele naturale, precum și exegeze biblice. Comunicarea publică și particulară s-a făcut în limba engleză, de regulă fără traducere.

În scopul îmbogățirii spirituale și a îmborsării fizice, organizatorii au programat un tur de șase zile de vizitare a ruinelor încă vizibile ale câtorva locuri menționate în Biblie (Apoc. 1-3; Col. 1,2; 4;13; Fapte 20,15.17).²

1. Pérgamos (Bérgama) și Thyáteira (Akhisar);
2. Sárdeis (Sart), Philadephía (Alaşehir), Laodíkeia (Denizli) și Hierápolis (Pamukkale);
3. Kolossái (Honas), Éphesos (Efes);
4. Smyrna (Izmir);
5. Miletos și Priene (ambele la sud de Kuşadası);
6. Patmos (insuliță grecească la cca 60 km vest de Kuşadası).

Vizitatorii au fost asistați de ghizi turci, bine pregătiți în domeniul istoriei și geografiei, care, într-o engleză perfectă, dezvăluiau tainele ruinelor și datele biblice despre credincioșii (evrei, creștini și păgâni) din acele cetăți. Informațiile ghizilor erau completate de specialiști adventiști, din perspectivă teologică și spirituală. În Patmos, grupul adventist a fost asistat de o doamnă-ghid, grecoaică ortodoxă.

Conferința a fost marcată de programe devoționale zilnice, în care principalul vorbitor a fost cunoscutul evanghelist Mark Finley, vicepreședinte al Conferinței Generale. Acestea erau însoțite de cântări și rugăciuni; au existat chiar și câteva întâlniri de rugăciune în afara programului. Programul de Sabat nu s-a deosebit mult de al celorlalte zile, cu excepția faptului că dimineața, în locul obișnuitorilor prezentări teologice, se studia lecția Școlii de Sabat (pe șase clase de cca 40 persoane), urmată de serviciul de închinare și predicare. Cuvântul a fost rostit de fratele Jan Paulsen, în primul Sabat, iar în al doilea, de fratele Ted Wilson. Nu au lipsit colectele, nici muzica specială. Unii dintre cei prezenți erau și cântăreți, iar fratele Miroslav Kiš, profesor de etică la Universitatea Andrews, a pus mult suflet în improvisarea și instruirea unui cor bărbătesc.

Pauzele și timpul de masă (organizată în restaurantul hotelului, dar în stil adventist) au fost folosite și pentru relații colegiale. Se întâlneau vechi prieteni, se făceau noi prieteni, se discuta pe diferite subiecte profesionale, biblice, bisericești. Profesorii români au fost întâmpinați cu bucurie, atât de unii colegi cunoscuți din lumea adventistă, cât și de colegi necunoscuți. În discuțiile și prietenii care s-au încheiat, diverși profesori au transmis salutări altor colegi români pe care i-au cunoscut și i-au apreciat pe studenții veniți din România.

Încheierea oficială a conferinței a avut loc în seara de sâmbătă, 15 iulie. Cu această ocazie a fost votată **Declarația de consens**.

DECLARAȚIE DE CONSENS

Afirmații³

La încheierea acestei conferințe, noi, participanții,

1. Afirmăm, înainte de toate, angajamentul nostru față de Isus Hristos, Salvatorul și Domnul nostru; față de autoritatea finală a Sfintei Scripturi – Cuvântului lui Dumnezeu – și față de conducerea Duhului Sfânt.
2. Afirmăm valoarea unică a scrierilor lui Ellen G. White în studiul naturii bisericii și al misiunii ei.
3. Afirmăm angajamentul nostru față de Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea ca popor al lui Dumnezeu din timpul sfârșitului și recunoaștem că este responsabilitatea bisericii mondiale de a conduce la stabilirea de doctrine și practici întemeiate pe Biblie.
4. Afirmăm, în continuitate cu modul în care înțelegem profeția biblică și moștenirea noastră teologică, unicitatea identității și rolului bisericii noastre ca „rămășiță” de partea lui Dumnezeu în timpul sfârșitului, căreia Dumnezeu i-a încredințat mesajul ce pregătește lumea pentru revenirea Domnului nostru în curând.
5. Afirmăm că împlinirea misiunii noastre ca biserică depinde de călăuzirea Duhului Sfânt. Într-o mare măsură, ea depinde și de o înțelegere clară a naturii Bisericii Rămășiță și a rolului ei, dar și de gradul de unitate teologică printre cercetătorii Bibliei și administratori.
6. Afirmăm rolul vital al teologilor în împlinirea misiunii bisericii – o îndatorire spre care ar trebui să țințească toată activitatea teologică și fără de care strădaniile noastre sunt incomplete.

Recomandare

Întrucât conferințele biblice internaționale contribuie la unitatea teologică și la o mai bună înțelegere în rândurile cărturarilor și administratorilor, recomandăm ca liderii bisericii să aloce resursele financiare și umane necesare pentru a convoca aceste conferințe cel puțin la un interval de cinci ani. De asemenea, îi încurajăm pe liderii bisericii să ia măsuri pentru conferințe biblice la nivel de diviziune, care să includă participarea unui număr limitat de teologi din alte diviziuni și de la Institutul de Cercetări Biblice (BRI) al Conferinței Generale. Asemenea conferințe vor contribui la progresul cercetării în unele subiecte teologice semnificative care sunt controversate, vor dezvolta încredere și colegialitate între teologi, învățători biblici și administratori și vor întări unitatea bisericii.

Apel

Având în vedere afirmațiile de mai sus, lansăm:

- Un apel către toți teologii, învățătorii, pastorii și administratorii adventiști de ziua a șaptea din toată lumea, de a ni se alătura în angajamentul nostru de a face pași pozitivi care să ducă la împlinirea acestor afirmații.
- Un apel către instituțiile noastre academice și către liderii noștri din toată lumea să susțină și să promoveze afirmațiile exprimate în acest document.
- Un apel către toate comunitățile locale și către membrii acestora, să studieze Scripturile și să afirme, împreună cu noi, rolul unic al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea ca „rămășiță” de partea lui Dumnezeu în timpul sfârșitului.

Bibliografie

¹ Vezi <http://www.atsjats.org> și <http://www.adventistbiblicalresearch.org>

² Vezi www.trailmonkey.com/Europe/Turkey/maps/Turkey,westMAP1.JPG

³ În textul publicat aici, s-a renunțat la preambulul declarației (care conține un rezumat al prezentării făcute mai sus despre Conferința Biblică).

Florin Lăiu,
profesor,
Institutul Teologic
Adventist, Cernica

Consiliere și psihoterapie creștină

SORIN SĂNDULACHE

Deși între consiliere, psihoterapie și psihiatrie nu există granițe abrupte, totuși domeniul lor este distinct. Consilierea vizează facilitarea potențialului latent al consiliatului în înțelegerea de sine, a mediului și a propriilor probleme, conducând la soluționarea problemelor și a eventualelor crize predominant extrinseci. Psihoterapia face același lucru în cazul unor pacienți a căror cauză a problemelor se află în ei înșiși, punând accent pe înțelegerea și restructurarea de sine, prin mijloace psihoterapice, variind de la o școală la alta, în timp ce psihiatria abordează tulburările psihopatologice prin mijloace medicamentoase, chimioterapice, fizio, socio și ergoterapice.

Consilierea creștină

Psihologia are ca obiect de studiu structura, funcțiile și dinamica psihismului uman, în timp ce psihoterapia se ocupă de mecanismele și cauzele proximale ale suferințelor psihice, sufletești, dezvoltând orientări, metodologii și tehnici de ameliorare. Creștinismul merge la rădăcina lor etiologică și are o contribuție care nu poate fi ignorată, legată de cauza ultimă a suferinței, de orice natură, și a morții. Mai mult decât atât, Dumnezeu acestei religii, singurul Dumnezeu adevărat, are răspunsul, mijloacele și puterea de a contracara efectele suferinței și ale morții – are Viața și dorește s-o ofere din belșug.

În procesul consilierii și al terapiei, al vindecării, redobândirii echilibrului și al împăcării, există o similitudine cu nașterea din nou, cu procesul intim și complex al

prefacerii omului firesc în om duhovnicesc. Ele sunt profund intrigate, și parcurgerea lor presupune sinceritate, onestitate, consacrare și asistarea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu.

Capacitatea de a te identifica cu aspectele esențiale ale umanității, cu simțământul de disperare al persoanelor amenințate, poate să ridice trama propriilor tendințe defensive. Să accepți adevărul propriei vulnerabilități la cel mai profund nivel, necesită o supunere lăuntrică a simțământelor subtile de idolatrizare a sinelui și a superiorității spirituale. Pe măsură ce dobândești experiență și te maturizezi, îți dai seama cât de iluzorie și de zadarnică este orice fațadă defensivă și asumarea unor calități de pseudomnipotență, foarte ușor de menținut în tinerețe. Chiar și o supunere parțială față de simțămintele de superioritate defensivă ale celui alt ne ajută să deschidem ușa către o relație terapeutică. Într-o oarecare măsură, putem dezgheța barierele de mândrie care separă oamenii, în special pe cei tulburați, și să reducem distanța față de ei.

Să ai inspirația de a te lăsa călăuzit de Duhul lui Dumnezeu, să ai șansa de a pătrunde – cu invitație – în profunzimile și cutele sufletului și ale vieții semenului tău, să te bucuri de grația de a descoperi și înțelege câte ceva din structurile și funcțiile psihicului omenesc, să începi să te înțelegi pe tine însuși, să vibrezi prin rezonanță și empatie cu semenul tău, să constăți că oamenii își redobândesc liniștea, pacea lăuntrică, seninătatea și încrederea, echilibrul psihic și spiritual, că sunt aplanate conflictele, că suferința este alinată și Numele lui Dumnezeu este proslăvit – acestea sunt câteva dintre roadele consilierii creștine.

Este terapeutul creștin directiv?

Da! Pentru că are de partea sa adevărul și autoritatea divină. Este terapeutul creștin cald, blând, empatic și capabil de înțelegere? Da! Pentru că este purtătorul dragostei și al bunătații lui Dumnezeu. Astfel, importanța consilierii și psihoterapiei creștine nu este una neglijabilă, insignifiantă, ci, prin orientarea sa, poate face diferența dintre sănătate și suferință, viață și moarte.

Munca de consiliere, efortul terapeutic este dificil atât pentru consilier, cât și pentru consiliat. Exerciții, aplicații practice în viața de fiecare zi sunt urmărite metodic. Confruntarea și soluționarea propriilor probleme ne solicită motivația, curajul și perseverența. Onestitatea față de sine, față de semenii și față de Dumnezeu nu este o îndeletnicire ușoară. Explorarea de sine necesită disciplină, îndelungă răbdare, tenacitate. Uneori, rezultatele întârzie să apară, ba chiar lucrurile par să meargă din rău în mai rău, când răni sufletești vechi, supurate, sunt aduse la suprafață. Aceasta este însă condiția drenării, cicatrizării și vindecării lor.

Consilierea este un proces necesar al cercetării și descoperirii de sine, prin care ne așezăm în raporturi scripturistice și științifice cu noi înșine, cu Dumnezeu, cu semenii și cu mediul natural și social. El ne fortifică, ne conferă suplețea adaptării, ne oferă capacitatea de a ne bucura de pace, fericire și echilibru, ne face stăpâni și slujitorii înțelepciunii profunde a spiritualității autentice, care vine de sus...

L-am crezut pe cuvânt pe bunul Dumnezeu

Fiind crescut și format într-un mediu creștin neoprotestant, sub un regim comunist, în prima jumătate a vieții, una dintre cele mai puternice contradicții care ne-a marcat existența a fost aceea dintre materialism și idealism, dintre pozitivism și fideism, dintre ateism și creștinism. Această contradicție a născut în conștiința noastră dorința fierbinte de a înțelege cât mai profund relațiile dintre religie, creștinism, biserică și cultură, dintre știință și credință, dintre teologie și filosofie, psihologie, dintre psihoterapia profesională, seculară și consilierea pastorală.

Am fost instruit să gândesc etiologic, să dau atenție structurilor, funcțiilor și mecanismelor, să întrevăd și să ofer soluții, să cultiv relații. Am învățat să-L descopăr pe Dumnezeu în creația Sa și să-L înțeleg pe om ca semen al meu și copil al Său. De aici pasiunea pentru medicină, antropologie, teologie, neurologie și, nu în ultimul rând, pentru psihologie. Fiind născut într-o zonă rustică, colinară, împădurită, apoi, venind în relație apropiată și quasicontinuă cu suferința umană, am învățat să deprind și să depind de clipe memorabile petrecute în natură, în încântarea de a admira frumosul, muzica, arta plastică, literatura, cu satisfacția remontării sufletești. Am învățat să raportez creația la Creatorul ei; viața la Susținătorul ei; șansa izbăvirii la Mîntuitorul meu – Isus Hristos; întrebările și enigmele, știința și cunoașterea, paradoxurile și misterele, la Cuvântul Său; înfrângerile, eșecurile și poverile – harului Său, frământările și seninătatea, zăbuciumul și împăcarea, bucuriile și satisfacția – Spiritului Sfânt al Său. În nevednicia mea, am avut naivitatea copilărească să-L cred pe cuvânt pe bunul Dumnezeu și să mă agăț cu strășnicie de făgăduințele Sale; astăzi, după mai bine de 50 ani, pot să vă spun că a meritat și vă propun să repetați această experiență umilă, dar cutremurătoare, comună și totuși extraordinară.

Noi dimensiuni ale umanității

Consilierea ne permite să descoperim noi dimensiuni ale umanității noastre, să elibereze potențialul nostru de autenticitate și vitalitate, creativitatea reținută, încât acestea să se manifeste.

Nu este ușor să intri într-o relație profundă, semnificativă cu ceilalți. Pentru a realiza lucrul acesta, trebuie să pătrunzi în sufletul lor, să le simți durerea și potențialul, goliciunea și plinătatea, unicitatea speranței și disperărilor. Este dureros să intri în relație cu profunzimile celorlalți, pentru că în mod inevitabil, prin aceasta, ne expunem unor zone întunecate din propria noastră ființă. Goliciunea lor ne amintește de cea proprie. Mânia, vinovăția lor, o face să rezoneze pe a noastră.

Totuși, numai când intrăm în relație autentică, profundă cu semenii, putem să-i ajutăm să crească, să se dezvolte. Numai cei care au descoperit noile dimensiuni ale propriei vieți, în profunzimile lor, pot să devină cu adevărat mamoși spirituali, ajutând la nașterea din nou a unor persoane cu adevărat renăscute în Hristos și în biserică, prin Duhul lui Dumnezeu.

Slujirea și consilierea creștină ne pot ajuta să ne echipăm cu astfel de cunoștințe și capacități spirituale, psihologice și terapeutice care ne pot capacita într-o renaștere, care să conducă la dezvoltare continuă în viața spirituală. Ori de câte ori oamenii veneau în relație cu viața care izvoră din Isus, experimentau puterea vindecătoare care provenea din atitudinea Sa deschisă față de Sine Însuși, față de ceilalți, față de natură și față de Dumnezeu. Erau confrunțați cu o Persoană a cărei viață era un canal profund prin care Sursa vindecării și a dezvoltării Spiritului iubitor al lui Dumnezeu curgea din abundență.

Ce simt oamenii atunci când vin în contact cu viața ta sau a mea? Percep doar un huruit, un zgomot disonant și neproductiv, doar o hărmălaie lipsită de sens și incapabilă de o relație semnificativă? Fiecare dintre noi, slujitori cu vocație, profesioniști din domeniul sănătății sau al asistenței sociale, pastori, slujitori laici, consilieri sau psihoterapeuți, avem în față o provocare, în timp ce coborâm drumul vieții dinspre Ierusalim spre Ierihon, și anume provocarea de a răspunde tuturor celor ce se află în nevoie, de-a lungul acestui traseu, de a fi o boare proaspătă din partea lui Dumnezeu. Frustrați de imaginea de sine, care reprezintă reflectarea Chipului lui Dumnezeu, îndușiți de semnificațiile profunde ale existenței care trebuie să conducă către salvare și viață veșnică, confrunțați cu crizele și tragediile vieții, toți aceștia au nevoie de slujire, au nevoie de sprijin și de susținere.

dr. Sorin Săndulache,
medic primar neurolog,
doctor în științe medicale,
Comunitatea Popa Tatu,
București

Filialele AMiCUS Braşov, Sibiu şi Tg. Mureş la o întâlnire regională

Cine sunt eu? AMiCUS

CRISTINA NEAGU

Dacă în alți ani ziua de **28 octombrie** nu era decât o dată obișnuită din calendar, în 2006, pentru prima dată în România, ea va fi Ziua AMiCUS. Acestea fiind spuse, permiteți-ne să ne prezentăm.

În cursul anilor de liceu erau două lucruri pe care visam să le fac atunci când voi fi studentă: să merg la AMiCUS și să cânt în corul Sanctus. În anul în care am intrat eu la facultate mai rămăsese doar AMiCUS. Locul în care se desfășurau întâlnirile nu era departe de casa mea, așa că, într-o seară de vineri, mi-am luat inima în dinți și m-am dus acolo. Astăzi nu îmi mai aduc aminte cine a vorbit în seara aceea sau care a fost subiectul prediciei. Știu doar că m-am simțit suficient de bine pentru a reveni și în săptămâna următoare și în cei patru ani de studii care au urmat. Și poate că voi continua să îmi petrec Sabatele în mijlocul lor, așa cum m-am obișnuit.

Ce este AMiCUS? AMiCUS este prescurtarea de la *Adventist Ministry to College and University Students*. Dar dincolo de aceasta, este locul în care un student de anul I, singur într-un oraș mare, își poate găsi un prieten. AMiCUS este locul în care găsești răspunsuri la întrebările încuetoare, uneori, pe care ți le pun colegii tăi referitor la cine ești și de ce crezi ceea ce crezi, un loc în care poți prinde putere pentru a face față provocărilor de zi cu zi, pe care le implică viața de student, un loc în care te poți ruga cu și pentru prietenii tăi. AMiCUS se vrea a fi o fereastră prin care studenții din campus să-L poată vedea pe Dumnezeu.

Povestea AMiCUS a început la Iași, așa cum își aduc mereu aminte, cu bucurie, studenții de acolo. „O spunem cu drag și, de ce n-am fi sinceri, cu o oarecare mândrie... AMiCUS a început aici, la noi, în **Târgul Iașilor**. Ceva din spiritul de inițiativă, din inteligența începutului, din curajul primului pas se simte încă și nu va dispărea nicicând. În anul 1993, am organizat primul proiect AMiCUS și, în același timp, primul seminar public – *Cum să fii liber în dragoste*. De atunci, alături de vorbe, preocuparea pentru oameni s-a manifestat și prin fapte, care au lăsat în inimile noastre zămbete, voie bună și drag de oameni. Pe termen lung, ne propunem să facem mereu ceea ce ne spune DUMNEZEU – „Cel mai de seamă AMiCUS”.

Drumul deschis de ei a fost urmat de studenți din alte 12 orașe, care au vrut să ducă AMiCUS-ul în universitățile și

căminele în care stau. Astăzi nu există regiune a țării în care să nu existe cel puțin o filială AMiCUS. Și fiecare dintre ele are ceva special, care o diferențiază de toate celelalte.

La Craiova, dacă există un cuvânt care i-ar putea defini pe amicusii de acolo acela ar fi rugăciunea. Cei aproximativ 40 de membri ai filialei au dincolo de proiecte o activitate de suflet și pentru suflet, care îi adună seară de seară. „Totul a început în urmă cu un an, ca o nevoie specială de rugăciune, pentru ca Dumnezeu să intervină în viața unei mame. La început sporadic, apoi zilnic, aceste întâlniri de rugăciune au dus la intervenția lui Dumnezeu și la realizarea unei minuni, minune care ne-a apropiat mai mult unii de alții și pe toți de El.

Începând de atunci, aceste întâlniri au fost nelipsite, devenind cel mai așteptat moment al zilei și, pentru mulți, chiar altarul de seară, care nu se desfășura în familia lor. Am învățat, am studiat și mai ales ne-am rugat pentru nevoile noastre, nevoile bisericii și nevoile celor de lângă noi. Am trăit momente deosebite în care am văzut clar mâna lui Dumnezeu la lucru și răspunsul Său concret la rugăciunile noastre.”

Filiala Cluj este una ce clocotește de viață. Binecuvântare, belșug, părtășie, proiecte, misiune, binefacere sunt doar câteva dintre cuvintele ce ar putea defini activitățile desfășurate pe parcursul unui an universitar. Concerte umanitare de Paști sau de Crăciun, campanii de evanghelizare pentru tineri, proiecte sociale sau de medicină preventivă, seminarii în universități. „Știm că fără Dumnezeu toate eforturile noastre ar fi zadarnice, de aceea am realizat trei proiecte în care elementul central este rugăciunea. Săptămânal, în grupele mici de rugăciune, trăim momente plăcute de studiu și meditație. Aici ne definim prioritățile și ne încercăm cu putere de sus. În fiecare dimineață la ora 7:00, biserica se deschide pentru minutele de închinare. Serile de miercuri sunt un continuu generator de unitate. Avem invitați care susțin scurte seminarii, cântăm și ne rugăm toți într-un singur gând.”

La Târgu-Mureș, filială înființată în anul 1998, grija pentru studenți este îmbinată cu grija pentru comunitățile mici, lipsite de tineri. Adesea, ei își petrec Sabatele în comunitățile din preajma orașului care îi găzduiește, pregătind pentru membrii lor programe deosebite la sfârșitul cărora toată lumea simte cerul mult mai aproape. Dar pentru că misiunea AMiCUS îi vizează în mod deosebit pe studenții din universități, s-a

organizat special pentru aceștia „un cenaclu literar unde ideile poetice sau artistice ale tinerilor puteau să prindă viață și, de asemenea, colegii noștri puteau afla despre credința noastră. Discuțiile s-au bazat adeseori pe Biblie! Chiar dacă uneori a fost vizată doar partea artistică a Bibliei, noi suntem încrezători că Duhul Domnului va crește ce a fost semănat!”

Studentii din **Arad și Timișoara** au dezvoltat proiecte care nu s-au regăsit pe listele altor filiale. Donarea de sânge și folosirea bonurilor de masă primite pentru ajutorarea unor familii defavorizate a fost doar unul dintre ele. În plus, uneori, au mai mers să mai dea o mână de ajutor la organizarea unor școli biblice de vacanță, iar în ultimii doi ani au avut în grijă tabăra națională AMiCUS.

Membrii filialei **AMiCUS București** se întâlnesc, spre deosebire de colegii lor din alte orașe, pe parcursul Sabatului. Întâlnirile de vineri seară și sâmbătă după-amiază reprezintă tot atâtea ocazii de a asculta un mesaj deosebit din partea lui Dumnezeu sau de a participa activ la un seminar sau un studiu biblic ce încearcă să ofere răspunsuri sau să trezească întrebări. Activitatea AMiCUS București nu se reduce însă la o întâlnire de Sabat. Seminarii în universități, concerte de Paști sau de Crăciun, seminarii antidrog în licee și proiecte de tip TinSerV, un pic ieșite din tipar, în cadrul cărora, de obicei, se construiește ceva, sunt doar câteva dintre activitățile pe care studenții le desfășoară pe parcursul anului.

Filialelor cu tradiție și vechime din lumea AMiCUS li s-au adăugat, în ultimul timp, filiale din centre universitare mai mici, cum ar fi Pitești, Galați, Sibiu, Brașov, Oradea sau Constanța, filiale în cadrul cărora tinerii au vrut să se știe că a sosit vremea să se facă ceva și pentru studenții din orașele lor. „De doi ani și jumătate membrii **AMiCUS din Galați** au încercat să ducă un crâmpel din dragostea Lui Dumnezeu în lumea care-i înconjoară! Nu i-a speriat nici tinerețea lor, nici numărul mic de membri, nici piedicile vrăjmașului și nici ușile care de multe ori păreau închise! S-au pus pe treabă și prioritățile lor au fost studenții din universități și bătrânii comunității!” S-au realizat astfel seminarii pentru

cei din universități, meditații gratuite pentru viitori studenți, programe de Sabat pentru comunitățile îmbătrânite, implicare în expoziții de sănătate, programe muzicale în penitenciare, azile de bătrâni și orfelinate. „Pe viitor, amicușii din Galați vor cere putere de la Tatăl din ceruri pentru a nu lăsa nimic nefăcut din lucrurile care trebuie făcute!” **Filiala Constanța** se definește drept una ce și-a propus să facă lucruri fără precedent. Deși la început, visează și lucrează împreună la proiecte mari: un TinSerV duminical pentru bătrânii comunității, în cadrul căruia, săptămână de săptămână, un bătrân se bucură de prezența unei echipe de tineri care vine să îi repare acoperișul, să îi taie lemne, să îi dea o mână de ajutor la ce anume are nevoie, un film creștin care se vrea a fi gata până la Tabăra de Creație AMiCUS de a cărui organizare se ocupă filiala de la malul mării.

Sibiu și Brașov vin cu proiecte care să le permită să se cunoască mai bine unii pe alții și pe ei înșiși, organizând ieșiri la care sunt bine-veniți toți membrii și prietenii lor. **AMiCUS Oradea** s-a născut sub supravegherea AMiCUS Timișoara. Se întâmplă ca filiale mai mari să ia sub aripa lor ocrotitoare filiale mai mici pe care să le sprijine în proiecte și să le îndrume până la consolidare. Poate de aceea la Oradea se conturează activități care vizează construirea unei echipe puternice pentru proiectele de mai târziu: întâlniri de rugăciune, seri de părtășie împletite cu concursuri biblice sau de cultură generală. „AMiCUS Oradea este o filială puternică și speră ca prin ajutorul lui Dumnezeu să crească numeric, dar mai ales spiritual și să aibă un impact pozitiv atât asupra membrilor ei, cât și a vizitatorilor, având mereu în minte motto-ul Congresului Internațional AMiCUS: Time4Action!”

Istoria se încheie pentru moment cu **filiala Pitești**, probabil că cea mai tânără, deocamdată. „În luna martie a acestui an, ne-am hotărât să fim alături de toți studenții AMiCUS din țară. Ne-am organizat și iată că un număr de 15 studenți înscrși în 'catalog' sunt gata să demonstreze că și AMiCUS Pitești poate face lucruri mărețe. Pentru noi, filmările videoclipului cu care ne-am prezentat la Festivalul de Creație AMiCUS de la Craiova, desfășurat sub motto-ul *Iată omul!*, ne-au ajutat să ne

Filiala AMiCUS Iași în acțiune

Delegația AMiCUS la Congresul Internațional AMiCUS

Filiala AMiCUS Timișoara în excursie

cunoșteam bine și să realizăm că atunci când îl avem pe Dumnezeu cu noi în proiecte suntem puternici și realizăm ceea ce ne propunem. Ora de rugăciune care ne adună în mijlocul săptămânii este o mare realizare în cadrul căreia ne bucurăm să-l putem aduce slava Domnului pentru tinerețea noastră. Unul dintre proiectele pe care dorim să le putem desfășura în cel mai scurt timp poartă numele *Adoptă o biserică*. Un proiect ce nu are sfârșit este acela de a aduce la întâlnirile noastre câte o cunoștință, coleg, prieten și de a face tot ce ne stă în putință pentru a-l integra și a-l face să prindă drag de acțiunile AMiCUS. Rugați-vă ca DOMNUL să însoțească studenții din întreaga țară în acțiunile lor pentru slava Sa.”

Cristina Neagu,
director, Departamentul
Administrativ,
AMiCUS Național

EXPERIENȚE CU DUMNEZEU

Cu greu am început să scriu aceste rânduri... Nu pentru că nu aş avea ce spune, ci pentru că sunt atât de multe lucruri de spus! De aproape 10 ani sunt implicată în lucrarea de colportaj şi pot să spun cu certitudine că este lucrarea lui Dumnezeu. El se implică în mod special în viaţa oamenilor, atât a celor ce hotărăsc să lucreze pentru El (în diferite modalităţi), cât şi a celor ce sunt căutători ai adevărului. Am privit în ochii multor oameni bucuria de a fi găsiţi de Dumnezeu şi de mesajul speranţei Sale. Uneori întrebau nedumeriţi: Cum de aţi ajuns până aici? Şi trebuia să recunosc faptul că Duhul lui Dumnezeu îmi călăuzise paşii până acolo. Puteam citi recunoştinţa şi mulţumirea pe chipul lor, dar am văzut, şi deseori am simţit în mod dureros, dispreţul altora. Au fost momente de descurajare, când eram tentată să renunţ..., însă am înţeles faptul că Domnul mă cheamă să merg până la capăt! M-am simţit de multe ori încurajată de propriile experienţe, dar mai ales m-am bucurat de experienţele colegilor mei care mă ajutau să văd şi o altă perspectivă. Iată ce spune unul dintre veteranii lucrării: „Viaţa m-a învăţat că, pentru a reuşi, este nevoie ca în unele situaţii să-ţi asumi şi riscuri”.

În timp ce făceam determinările de sănătate unor persoane, în faţa standului zăbovea un domn care privea cu mare atenţie asupra cărţilor spirituale.

Pentru că nu îndrăzneam să deschidă vreo carte, m-am apropiat şi i-am recomandat să ia de pe stand orice doreşte şi să răsfoiască, pentru aş da seama de valoarea cărţii. Mi-a zâmbit, a mulţumit şi a luat cartea *Viaţa lui Iisus*. L-am asigurat că a făcut cea mai bună alegere, apoi am continuat cu câteva cuvinte de apreciere despre carte.

Bunul Dumnezeu, Cel care prin Duhul Său l-a adus pe acest om la stand, m-a făcut să înţeleg că omul din faţa mea este unul cu totul special şi că merită o abordare specială. În consecinţă, i-am făcut o propunere specială... „Aţi fi atât de bun să-mi faceţi bucuria să luaţi această carte cu dumneavoastră acasă şi să o citiţi?” Deopotrivă surprins şi jenat, m-a măsurat puţin cu privirea, apoi se pregătea să mă refuze politicos, dar i-am luat-o înainte, spunându-i: „M-ar interesa foarte mult părerea dumneavoastră despre această carte. Numai după aceea vom lua în discuţie posibilitatea de a o cumpăra.”

Cu oarecare greutate a acceptat, a luat cartea, urmând să revină să mai discutăm.

Şi... a revenit. Era fericit şi mi-a mărturisit că şi mesajul cărţii, dar şi investiţia de încredere i-au făcut mult bine. Am primit banii pe carte, dar nu-l puteam lăsa să plece numai cu atât. I-am spus că *Viaţa lui Iisus* este lucrarea care face legătura dintre alte patru cărţi.

I-am propus ca pentru acea ocazie să ia cărţile *Patriarhi şi profeţi* şi *Profeţi şi regi*. Le-a luat, le-a achitat pe rând şi a fost fericit să le primească şi pe ultimele două: *Faptele apostolilor* şi *Tragedia veacurilor*.

Între noi deja s-a creat o punte de legătură şi mă rog lui Dumnezeu să mă inspire cum să procedez cu el mai departe!”

Nu de mult timp am cunoscut-o pe doamna Elena Bugaru, o cunoştinţă mai veche a fratelui Daniel Rogoveanu, un colportor cu multă experienţă, care, lună de lună, vizitează familia acestei doamne pentru a-i duce revista *Viaţă + Sănătate*. Revista este foarte apreciată

şi aşteptată cu multă nerăbdare. De ce? Pentru că este de folos întregii familii, chiar şi fiul dumneaei, care este clasa a XII-a, o citeşte cu mult interes. Dar mai ales, îmi povestea d-na Elena, îi este de mare folos la serviciu. Este asistentă medicală şi lucrează în două şcoli din Bucureşti. Are ca responsabilitate educaţia sanitară a elevilor. Aşa că la ora de igienă şi sănătate, copiii învaţă să trăiască potrivit principiilor stilului de viaţă recomandat de autorii revistei noastre. Mai mult decât atât, articolele selectate pentru a fi prezentate rămân în arhiva şcolii. Cu multă încântare, doamna Elena mi-a amintit titlul mai multor articole, care, aşa cum declara dumneaei, sunt scrise cu mult suflet, bun-simţ, pe înţelesul tuturor, fiind recepţionate bine de copii. În biblioteca acestei familii am văzut multe dintre cărţile scrise de Ellen White, dar mai ales am apreciat deschiderea lor spre cunoaşterea lucrurilor spirituale. Mă rog ca într-o zi această cunoaştere să fie deplină!

Iată acum câteva declaraţii ale unor persoane care au trecut pe la standul ASEF din incinta Casei de Pensii – Bucureşti: „Astăzi s-a împlinit o lună de când nu mai fumăm: eu şi soţul meu. Ne simţim foarte bine după douăzeci de ani de intoxicare, inconştienţă şi multă prostie. Am descoperit la

EXPERIENȚA TA, EXPERIENȚA BISERICII TALE

Care sunt experienţele pe care le-aţi avut în ultimul timp cu Dumnezeu? Cum a lucrat Domnul în viaţa dumneavoastră şi a bisericii

din care faceţi parte? Ne puteţi spune una dintre ele? Dacă aveţi astfel de experienţe, vă invităm să le scrieţi şi să le trimiteţi pe adresa:

Curierul Adventist, str. Labirint nr.116, Bucureşti; e-mail: curierul@adventist.ro

Casa de Pensii cartea *Adio țigări* și am cumpărat-o, dar eram puțin rezervată la început. Am citit-o, apoi am recitit-o, până când a avut efect și nu doar asupra mea, ci și a soțului meu." Clara Radu, 36 ani

„Am ajuns anul trecut, prin luna aprilie, la Casa de Pensii și eram foarte bolnavă, aveam tensiune mare 180/110 și luam medicamente care îmi făceau mai mult rău decât bine. Eram foarte supărată și, ca prin minune, am descoperit un colțșor salvator cu cărți, oameni foarte amabili și cu două aparate care măsurau tensiunea arterială, procentul de grăsime... Pot spune că am cumpărat cărți care mi-au salvat sănătatea și chiar viața. Mulțumesc din suflet pentru tot ceea ce faceți. Este uimitor cum într-o lume atât de bolnavă... s-a găsit cineva care să se gândească și la oamenii de rând..." Valentina N.

Sora Liliana Ungureanu, care lucrează la acest stand, îmi spunea: „Atunci când vine d-na Valentina la noi la stand, se vând cele mai multe cărți *Tablete de stil de viață*, deoarece dumneaei spune ce a însemnat această carte pentru propria sănătate”.

„Sunteți o echipă binecuvântată! Faceți din meseria dumneavoastră o artă. Mă bucur mult că există și recomandați viața și stilul de viață sănătos.

Apreciez ce vindeți fără plată „timpul și afectivitatea”. Dumnezeu să fie cu dumneavoastră...” Cu simpatie, familia B.

„În viața aceasta, cu tot stresul și factorii agresivi la care suntem supuși, un stil de viață sănătos este calea spre a ne putea atinge toate visele. Un organism bolnav fizic sau psihic nu ne va lăsa niciodată să ne bucurăm de tot ce ne-a dat Dumnezeu.

Începeți chiar de astăzi să schimbați stilul de viață... și nu veți regreta.” Olivia Oghină

La standul din magazinul Carrefour a venit un domn interesat de cărțile spirituale și foarte dornic să discute pe teme religioase. Pentru că nu aveau timp și nu era locul prielnic, sora Anisoara Vasile i-a dat o carte de vizită și l-a invitat la biserică. Nu după mult timp a venit și a participat la un program misionar unde el însuși a dat mărturie despre experiența sa.

O, acum îmi este foarte greu să mă opresc pentru că îmi vin în minte alte și alte experiențe. Voi încheia asemenea apostolului Pavel: Nu mi-ar ajunge toată revista dacă aș scrie despre toți colportorii din București! (Evrei 11,32)

Laura Vațe, prim-colportor, București

O EXPERIENȚĂ DE NEUITAT

Totul a pornit de la o oră de rugăciune a bisericii noastre, unde s-a pus problema cât timp petrecem în rugăciune și care timp din zi este cel mai valoros. Discuția a fost încununată de experiențe ale oamenilor credincioși.

Am fost impresionată de aceste experiențe și m-am hotărât să încep și eu chiar din prima zi a săptămânii, de la prima oră. Mi-am luat Biblia, lecțiunea și o carte a Spiritului Profetic și, întrucât copiii dormeau, iar soțul meu era plecat în lucrare misionară, m-am așezat la studiu și rugăciune. A trecut o oră și jumătate fără să-mi dau seama și am rămas acolo, pe genunchi, încercând să ating două ore. Când m-am ridicat de pe genunchi am simțit o satisfacție extraordinară pentru ceva ce reușisem să fac eu.

Apoi, am ieșit în curte și un vecin m-a abordat așa, cu... „adresă”, că îi lipsește o găină și crede că e închisă în magazia mea. Eu m-am tulburat foarte mult la această acuzație (gândindu-mă că ce știe el că eu am stat pe genunchi două ore!). I-am răspuns, ridicând puțin tonul vocii, că nu poate să se gândească la așa ceva... El, mai nervos, pentru că m-a așteptat mult timp să ies din casă, iar eu mai revoltată și lucrurile s-au întesit așa încât, uitându-mă pe stradă, câțiva oameni ascultau cum ne ceartam.

M-am dus în casă, am luat cheile de la magazie, am deschis magazia și l-am lăsat pe vecinul meu să se convingă că nu închisesem nicio găină. El a fost puțin rușinat, și-a cerut scuze și a plecat. Vreau să vă spun că în dimineața aceea am trăit cele mai grele clipe.

După conversația cu vecinul meu, m-am întors în casă și am căzut pe genunchi, tot acolo de unde mă ridicasem cu câteva clipe înainte; nu am putut să spun nimic, niciun cuvânt, dar am plâns cu amar..., parcă se auzea un strigăt al absenței lui Dumnezeu. M-am ridicat cu un simțământ de rușine, de neputință și de înfrângere. Atunci am simțit o atingere, o prezență care m-a făcut să înțeleg „îndreptățirea prin credință”.

Cine eram eu când am ieșit din casă după două ore de rugăciune? Cât era omenesc? Unde erau meritele mele? Am vrut să primesc mântuirea prin faptele mele? M-am simțit foarte mică în ochii mei, chiar fără merite.

Am continuat să studiez din Cuvânt și să mă rog în diminețile care au urmat, după ce în prima zi experimentasem o durere fără precedent, care îmi făcea bine de altfel. Acum cred că a fost lucrarea Duhului Sfânt care m-a convins că fără El eu sunt un nimic și că nu pot face nici măcar binele pe care vreau să-l fac. Cineva spunea că nimeni nu este mai demn de milă decât un creștin care încearcă să facă binele prin propria putere.

În urma experienței din acea duminică dimineața, am realizat că toate meritele sunt ale Domnului Hristos și că relația mea cu El, comuniunea cu El, dependența mea de El determină calitatea vieții mele. Tot ce am și tot ce fac se ascunde în meritele Lui.

Astăzi trăiesc acea relație frumoasă cu El, dulce și tămăduitoare pe care o simt chiar și fizic. Am atâtea să-I spun Domnului, găsesc o infinită bucurie în a-L lăuda și vreau să-L laud cât voi trăi pentru cât de mare, de puternic și de bun e, pentru cât de jos a coborât și pentru cât de adâncă e dragostea Lui pentru mine! Mintea mea este prea mică pentru a cuprinde Ființa infinită, dar știu că-I aparțin.

Lucia Dinescu, Piatra Neamț

Întâlnirea românilor adventiști din diaspora

GABRIEL DINCĂ

Ce bine e când frații cu dulce se unesc”, unul dintre cele mai plăcute imnuri cântate în Biserica Adventistă, a fost cântecul inimii care a marcat deschiderea întâlnirii românilor adventiști din diaspora, care a avut loc în campusul adventist de la Cernica în perioada 17-19 august 2006. Întâlnirea a fost organizată de Uniunea Română în colaborare cu bisericile din Austria, Belgia, Elveția, Franța, Germania, Italia, Marea Britanie, Spania, Ucraina, Israel și SUA.

Cuvântul de bun venit adresat de fr. Teodor Huțanu, președintele Uniunii Române, și prezentarea tuturor participanților și a comunităților pe care le reprezentau au creat atmosfera plăcută a unei întâlniri de familie. Fiecare delegat a prezentat câteva date despre biserica și țara din care veneau după care a urmat mesajul spiritual prezentat de fr. Gabriel Maurer, secretarul Diviziunii Euro-Africa. Încă de la începutul întâlnirii, fr. Maurer a adus în atenția celor prezenți mesajul chemării la pocăință, pe care apostolul Petru l-a prezentat în fața unei adunări multiculturale. „Predica pe care apostolul Petru a rostit-o nu a fost pentru neamuri, ci pentru iudei... Pentru ca diaspora să aibă un impact în lumea creștină occidentală, este nevoie să-I permitem lui Dumnezeu să ne folosească acolo unde suntem. Lucrarea noastră nu va fi mai mare decât viziunea noastră, de aceea ne-am adunat aici, pentru a avea o viziune clară cu privire la lucrarea misionară din diaspora.”

Vineri dimineață, mesajul spiritual „Nu vă îngrijorați de nimic...” (Filip. 4,6-8), prezentat de fr. Gigel Vațe, prezbiterul uneia dintre comunitățile din Madrid, a pregătit inimile celor prezenți pentru lucrările acelei zile. După momentele de rugăciune, cei prezenți au avut posibilitatea de a dezbate, în jurul unei mese rotunde, aspectele cele mai importante din viața diasporei românești: diferențe culturale, identitatea ca român și rolul adventismului din România în lucrarea misionară mondială.

Prima sesiune a avut ca temă: *Identitatea, adaptarea și standardele adventiste.* În introducerea acestei sesiuni, pastorul Samuel Negrea, de la Biserica Adventistă din Roma, Italia, a prezentat problemele cu care sunt confrunțați emigranții din punct de vedere social, economic și spiritual. Fr. Negrea a subliniat ideea unei bune informări și nevoia cunoașterii tuturor aspectelor pentru toți aceia care doresc să pornească pe acest drum. După o fundamentare biblică și o raportare la Cuvântul Spiritului Profetic, s-a oferit posibilitatea dezbaterii și, în final, s-au adunat informații și argumente cu privire la aspectele importante pe care trebuie să le cunoască persoanele care ar dori să emigreze într-o altă țară.

A doua sesiune a avut ca temă: *Valori adventiste în diaspora.* După o scurtă introducere cu privire la viața de familie, închinarea și stilul de viață al celor care emigrează, fr. Maurer i-a invitat la dezbateri atât pe pastorii care păstoresc biserici din diaspora, cât și pe membrii acestor biserici, pentru a găsi soluțiile inspirate de Dumnezeu pentru misiunea și viața spirituală a celor care sunt emigranți în diferite țări de pe glob.

A treia sesiune de dezbateri a avut ca temă: *Dialog deschis și planuri de cooperare.* Discuțiile au avut în atenție colaborarea diasporei românești cu biserica din România, pentru a dezvolta împreună proiecte și lucrări misionare, atât în țară, cât și în diaspora. Cu această ocazie, fr. Ioan Câmpian, trezorerul Uniunii și fr. Cornel Roman, director ADRA, au adresat un cuvânt de mulțumire bisericilor din diaspora care și-au arătat dragostea și împreună simțire cu cei în nevoie, precum și susținerea unor proiecte misionare importante din România.

La sfârșitul unei zile pline de dezbateri, membri ai bisericilor din București și străinătate s-au adăugat celor prezenți, pentru a se bucura împreună de binecuvântările Sabatului. După intonarea mai multor imnuri de laudă, fr. Lucian Cristescu a adus în atenția celor prezenți lucrarea și misiunea poporului Israel în diaspora și modul cum Dumnezeu a folosit acest popor pentru ca lumina adevărului să fie dusă pretutindeni

pe acest pământ. După aceea au fost puse câteva întrebări celor din diaspora, cu privire la schimbările pe care le-a adus această experiență în viața lor spirituală.: *Ce te-a ajutat să crești spiritual în diaspora? După ce lucrui târâiești din țară? Ce a produs diaspora în viața ta de rugăciune?* Răspunsurile celor mai mulți au evidențiat faptul că, deși viața într-o altă țară a adus multe greutăți, legătura cu Dumnezeu și viața lor spirituală au cunoscut o creștere evidentă.

Programul din Sabat de dimineață a continuat cunoașterea bisericilor din diaspora prin rapoartele misionare oferite de delegați. Unele dintre aceste rapoarte au prezentat o creștere semnificativă a diasporei: în Spania, numărul bisericilor adventiste de limba română a ajuns la 22 și la un număr de 17 pastori, în Franța sunt două biserici și se pregătește organizarea celei de-a treia, iar în Bruxelles s-a organizat prima biserică adventistă de limba română. Serviciul divin de la ora 11:00 a fost îmbogățit prin momentele muzicale și mesajele spirituale prezentate de fr. Teodor Huțanu și fr. Adrian Bocăneanu, iar predica a fost rostită de fr. Gabriel Maurer.

După-amiază, programul a continuat cu sesiunea specială: *Împliniri profetice – între realitate și zvonistică*, condusă de fr. Emilian Niculescu. S-au dezbătut ultimele informații cu privire la Ziua Celor Zece Porunci, legea duminicală, ecumenism și tendințe cu privire la libertatea religioasă. Întâlnirea a atins punctul culminant când cei prezenți și-au împărtășit din experiențele lor cu Dumnezeu. Fr. Doru Grigoriu a prezentat momentele dramatice prin care au trecut cei din Israel și modul cum Biserica Adventistă din Israel a devenit un loc de scăpare și adăpost pentru mulți refugiați din nordul Israelului. Fr. Titus Năftănăilă ne-a împărtășit experiența dureroasă în urma căreia o soră apreciată și stimată de biserica locală și-a încheiat călătoria pe acest pământ. Această experiență dureroasă a mobilizat întreaga biserică la post și rugăciune, schimbând viața multor membri. Fr. Michael Shell a relatat modul cum Dumnezeu l-a folosit pe un om de afaceri din Germania, neadventist, pentru a investi în proiectele misionare adventiste din România.

Programul s-a încheiat printr-o declarație comună a celor prezenți cu privire la rolul și misiunea diasporei românești. La încheierea acestei întâlniri, am cules câteva impresii și gânduri de la cei care au participat la această reuniune:

Emil Lazăr, pastor, Paris: Plec cu o impresie pozitivă. Au fost mulți pastori care cunosc foarte bine fenomenul din diaspora. Discuțiile au avut consistență și opiniile au fost realiste, legate de activitatea din diaspora, și ceea ce m-a bucurat foarte mult a fost dorința de a înțări și susține comunitățile din diaspora. Cu mici excepții, acolo unde românii au ajuns în Occident au găsit o biserică în declin, o biserică adventistă îmbătrânită, dar prezența adventismului românesc a făcut din biserici muribunde, biserici pline de viață, puternice. Nu cred că la voia întâmplării am ajuns românii în diferite țări ale Europei. Discuțiile din cadrul acestor sesiuni m-au ajutat să am o viziune mai largă asupra misiunii și lucrării diasporei și pot să spun că mă întorc acasă îmbogățit spiritual și intelectual.

Gigel Vațe, prezbiter, Madrid: Am participat pentru prima dată la întâlnirea românilor din diaspora și am fost plăcut surprins când am aflat că biserica din diaspora este activă. Mesajul pe care îl voi duce în comunitatea mea este că românii din toată lumea sunt misionari activi și experiențele relatate aici dovedesc acest lucru.

Fratele Vasile, prezbiter, Bruxelles: Aș vrea să mulțumesc Uniunii Române pentru organizarea acestei întâlniri. Pentru mine a fost ceva ce nu mi-am imaginat și sunt foarte încântat de lucrurile pe care le-am aflat aici cu privire la diaspora românească.

Doru Grigoriu, membru, Israel: Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru această ocazie frumoasă pe care mi-a creat-o. Am simțit o atmosferă caldă și am putut avea o imagine în miniatură a cât de frumos va fi atunci când vom fi înaintea Domnului Hristos și ne vom spune experiențele. A fost ceva deosebit pentru mine. Am fost impresionat de programul „Un an pentru Hristos” sau „O vacanță pentru Hristos” și, când mă voi întoarce acasă, am să-i propun soției să avem și noi o astfel de experiență.

Samuel Negrea, pastor, Roma: Participând la această întâlnire am observat un spirit de unitate între membrii români care locuiesc în diaspora și în țară, o dorință de a forma un corp comun cu restul bisericii

mondiale. Ascultând experiențele pe care oamenii le-au făcut cu Dumnezeu în diferite locuri ale lumii, ne dăm seama că Dumnezeu susține biserica. Sa indiferent de locul în care s-ar găsi. Lucrul acesta este foarte încurajator pentru mine. Apreciez că această ocazie a fost un dialog concret despre problemele care confruntă diaspora românească și cred că ar fi bine pentru viitor să se continue acest dialog pentru a găsi soluții împreună.

Doru Tărăță, pastor, Viena: Am rămas foarte impresionat de faptul că biserica din diaspora este foarte activă. De multe ori trăim cu impresia că bisericile din diaspora nu se gândesc la altceva decât să se întrețină, dar nu este așa. Bisericele noastre din diaspora sunt interesate de a ajuta și bisericile din țară și misiunea din țările unde se află. A fost o ocazie plăcută de a-i cunoaște pe colegii pastori din diaspora și problemele cu care se confruntă.

Titus Năftănăilă, pastor, Chicago: Plec cu sufletul plin și impresii foarte bune. Sâmbăta viitoare am să împărtășesc bisericii mele tot ce am văzut și am auzit la această întâlnire.

Gabriel Maurer, secretar Diviziunea Euro-Africa: Din partea diviziunii am dorit foarte mult să continuăm și să sprijinim dialogul dintre conducătorii bisericilor din diaspora și Biserica Adventistă din România. Dacă facem o mică analiză, constatăm că diaspora din Europa constituie o forță enormă din punct de vedere misionar și chiar financiar, dar mai ales din punct de vedere uman. În multe din țările din Occident, prin contribuția membrilor originari din România, se vede în multe domenii o nouă dezvoltare în ceea ce privește, muzica, programele misionare, programele sociale, programele cu tineretul, lucruri care sunt foarte bine apreciate. De aceea pentru noi, în diviziune, este foarte bine de a folosi această dinamică mai ales în domeniul misionar, care-i poate molipsi și pe alții, în sensul pozitiv, de a arăta că se poate, de a-i motiva și a le oferi idei în această lucrare. Cred că a fost o conferință foarte bună, pentru că am simțit o atmosferă spirituală care s-a putut vedea de-a lungul acestei întâlniri. Am observat că venirea aici a creat mai multă unitate și lucrul acesta mi-a dat încredere pentru viitor, pentru că Domnul a spus că numai în unitate vom putea transmite mesajul Evangheliei veșnice.

Reportaj realizat de Gabriel Dincă

FICATUL GRAS

„Nu este bine să mănânci multă miere...”
(Proverbe 25,27 p. p.)

PAVEL POPA

M-a fascinat, în copilărie și în adolescență, întâmplarea relatată în cartea Judecători, capitolul 3, cu Ehud, eliberatorul lui Israel, și Eglon, împăratul Moabului. Ehud și-a făcut o sabie cu două tășuri, lungă de un cot, aproximativ de 60 cm, a încins-o pe sub haine și s-a dus cu un dar la Eglon. După prima întrevedere a revenit cerând o audiență „în taină”. În timp ce erau în odaia de vară, Ehud a scos sabia ascunsă și a împlântat-o în pântecul imens al împăratului. Sunt impresionate cuvintele din raportul biblic, versetul 22: „Chiar și mânerul a intrat după fier, și grăsimea s-a strâns în jurul fierului; căci n-a putut scoate sabia din pânze, ci a lasat-o în trup așa cum o înfipsea”. Mă gândeam de ce nu a ales Ehud altă țină, inima, gâtul, pentru o moarte mai rapidă...? Cred că Ehud încerca și o satisfacție când a ales burta lui Eglon, în care intrase multe bunuri alimentare din Israel, în timpul celor optsprezece ani de asuprire.

Excesul în greutate

În vremurile biblice, excesul în greutate constituia excepția. Astăzi, rapoartele sunt alarmante. În SUA, peste 60% dintre adulți sunt supraponderali, 30% sunt obezi, în timp ce 4,7% sunt extrem de obezi (indicele de masă corporală peste 40 kg/mp). În Anglia, numărul cazurilor de obezitate, identificate în copilărie, s-a triplat în ultimii 20 de ani. Grăsimea, excesul de calorii, se formează nu numai din alimentele necurate, ci și din „miere și alte alimente curate ale Israelului spiritual”.

Ficatul – creierul funcțiilor metabolice și de detoxifiere a organismului

Alimentele din stomac trec în intestin unde sunt desfăcute în factori nutritivi, iar aceștia ajung în ficat, uzina cu multiple linii de lucru, „creierul funcțiilor metabolice și de detoxifiere al organismului”. Acesta, în greutate de 1.450-1.800 g, a patruzecă parte din greutatea organismului, este dotat cu foarte multe capacități, care îl fac în stare să facă față multor agresiuni: microbi, virusuri, alcool, medicamente, ceaiuri toxice, alimente în exces. Ceea ce uimește la ficat este rezistența la agresiuni și rezerva funcțională, pe de o parte, iar, pe de altă parte, posibilitatea de regenerare. Imaginați-vă patru părți din ficat distruse și o cincime rămasă să facă față nevoilor curente fără să apară în organism un semn de suferință. Imaginați-vă îndepărtarea unei mari părți din ficat, ca în unele boli

chirurgicale, sau transplantul unei părți din ficatul unui donor, partea restantă sau grea face posibilă regenerarea întregului ficat în cca 14-20 de zile, și, după aceea, se oprește și nu continuă înmulțirea haotică a celulelor. Atunci când factorii nutritivi ajung în celulele ficatului, o parte este folosită imediat pentru nevoile fiziologice, altă parte, este depozitată în ficat, ca substrat pentru glucoză, la care se poate apela rapid, iar ceea ce rămâne se transformă în grăsime depusă pe burtă, pe umeri, pe ceafă, pe coapse, pe vase, pe ficat... Și ea, grăsimea, rămâne și zilnic se adaugă alta... Vorbim de ficat gras atunci când cca 10% din greutatea ficatului este grăsime, sau 10% din celulele hepatice sunt încărcate cu vezicule grăsoase.

Studiile prin biopsie hepatică și la necropsierea celor decedați au arătat că doar 4% dintre cei cu exces în greutate au ficat normal. Există și alte condiții asociate cu ficatul gras: insulino-rezistența, diabetul zaharat, dezordini ereditare în metabolismul grăsimilor, scăderea bruscă în greutate prin post, unele medicamente, alcoolul. Ficatul gras poate da unele semne de suferință: dureri, înțepături, modificarea unor analize. Vestea cea bună este că ficatul gras este reversibil. O dietă adecvată caloric și echilibrată în factori nutritivi combinată cu activitatea fizică rezolvă atât boala generală, obezitatea, cât și particularitatea hepatică, infiltrarea

grăsoasă, inflamația. Se acceptă ca rezultat rezonabil al tratamentului, normalizarea unor parametri: transaminazele, diminuarea grăsimilor din ficat, scăderea indicelui de masă corporală, scăderea grăsimilor din sânge, reducerea dimensiunii taliei. Exercițiul fizic îmbunătățește utilizarea grăsimilor de către mușchi și arderile, în general. Nu se recomandă înfometarea, deoarece poate să aducă accentuarea infiltrării grăsoase a ficatului. Pe de altă parte, dieta hipocalorică fără activitate fizică nu rezolvă scăderea depozitelor de grăsime din corp, ci scăderea în greutate prin topirea maselor musculare. În obezitările mari se poate asocia, recomandărilor de mai sus, medicamente care induc sațietatea (*Sibutramină*) sau reduc absorbția de grăsime din intestin (*Orlistat*).

Dacă inhibiția grăsoasă hepatică continuă, celulele afectate se vor distruge, iar în locul lor se vor regenera altele, dar se va iniția și un proces ireversibil de inflamație și cicatrizare, fibrozare. Aceste leziuni din urmă pot fi prezente în ficat, pot evolua, iar organismul nu prezintă niciun semn de suferință. Așa se explică descoperirea unor hepatite cronice avansate sau ciroze, care, la prima vedere, nu au o cauză evidentă. Să ne gândim la situațiile când la ficatul gras, din cauza excesului alimentar, se adaugă alți factori de agresiune: alcoolul,

medicamente toxice hepatice, virusurile B, C, D. Studiile prin biopsii repetate ale ficatului au demonstrat că 20% dintre cei cu ficat gras la prima biopsie, vor evolua spre ciroză, iar 30% spre agravarea fibrozei, și alte câteva procente vor deceda prin progresie acută.

Sabie cu două tăișuri

„Nu este bine să mănânci multă miere!” Așa cum expresia „lapte și miere” din Canaan era simbol pentru toate darurile lui Dumnezeu, la fel, „multă miere” asociază elementul cantitativ cu cel calitativ. Este nocivă atât supraalimentația cu alimente curate, bune, cât și alegerea unilaterală a unora dintre cele bune, care, în final, dezechilibrează organismul și aduc suferința. Așadar, sintagma „omul este cum îi sunt coronarele” se poate extinde: „Omul este cum îi este pântecul sau cum îi este ficatul!”

Eglon a murit datorită unei săbii cu două tăișuri, care i-a fost implantată în pântec. Există o altă sabie cu două tăișuri, Cuvântul lui Dumnezeu, care are puterea atât preventivă, cât și curativă de a menține viața.

dr. Pavel Popa,
medic primar
boli interne,
Comunitatea Brăila

PENTRU SĂNĂTATEA TA

Alege cereale cu cât mai multe fibre și cât mai puțin zahăr

Dacă sarea este o problemă, verifică pe etichetă informațiile nutriționale: cerealele aromate sau instant sunt, de obicei, bogate în sare. Caută-le pe cele simple.

Prepară cerealele cu lapte degresat sau lapte de soia, în loc de apă, pentru a obține o textură mai fină și o valoare nutrițională crescută.

Aromează-le după gust cu scorțișoară, cuișoare sau nucșoară. Cerealele aromate din comerț au un surplus de zahăr.

Adaugă fructe, precum stafide, afine sau banane, pentru o nutriție mai bogată.

Deasupra presară nuci pisate sau semințe de în rășnite, pentru a beneficia de un supliment de vitamina E și grăsimi omega-3. (*Four your good health*, Charles Mills)

Lăsați-i pe copii să meargă!

Pentru a-l ajuta pe copil să evite lupta cu cocoșa de mai târziu, renunțați la cărucior. Căruciorul încurajează un stil de viață sedentar, sporind șansele de obezitate pentru viitor. „Lăsați-i pe copii să meargă”, spune dr. Joel Steinberg, de la Centrul medical al Universității Texas Sud, din Dallas. Aceasta îi va încuraja să fie activi. Dr. Steinberg lucrează îndeaproape cu copiii obezi și insistă că, la vârsta de trei ani, copilul poate merge la fel de mult ca adulții, însă nu la fel de repede. „Părinții obosesc totuși înaintea copiilor”, afirmă el. (Joel Steinberg, Texas, SUA)

Un an pentru Hristos

„Un an pentru Hristos” este un proiect al Departamentului de Tineret, adresat tinerilor care tocmai au terminat liceul sau facultatea și nu s-au hotărât încă ce vor să facă mai departe, tinerilor care vor să își înghețe un an de studii pentru misiune, tinerilor care doresc să își ia un timp special consacrat doar lucrării lui Dumnezeu. Proiectul se va desfășura în perioada octombrie 2006-30 iunie 2007, în trei locații din următoarele conferințe: Muntenia, Transilvania de Nord, Transilvania de Sus. Echipele sunt încă în formare și ar mai avea nevoie de câțiva membri, în special băieți. Dacă vrei să faci ceva nou, dar nu știi ce, dacă vrei să te descoperi pe tine, intrând în contact cu alții, dacă ești dispus ca vreme de 10 luni să mergi într-un loc nou, cu oameni pe care nu îi cunoști și să faci lucruri la care, uneori, nu îndrăznești să visezi și dacă Dumnezeu spune „da” căutărilor tale prin noi, atunci așteptăm urgent înscrierea ta la următoarea adresă: tineret@azs.ro (Cristina Heagu / AARC)

MedServ la Râu-Alb

În perioada 30 iulie-3 august 2006, s-a desfășurat în comuna Râu-Alb, județul Dâmbovița, un MedServ (medici în serviciu voluntar). Echipa a fost formată din 17 cadre medicale: asistenți și studenți la medicină din diverse zone ale țării (București, Iași, Târgoviște), însoțiți de Gabriel Paraschiv, medic primar la Spitalul județean din Slobozia.

Tinerii au oferit consultații medicale la domiciliu, iar, în fiecare seară, începând cu ora 18:00, aceștia susțineau, la sediul Primăriei, seminarii de sănătate urmate de consultații gratuite ce constau în măsurarea tensiunii arteriale, a procentului de grăsime din organism, a glicemiei și a colesterolului. Ultima ocazie a fost onorată de fratele pastor Valeriu Petrescu, care le-a vorbit celor prezenți despre importanța sănătății spirituale. (Mihaela Pantelimon / AARC)

Tabără în întregime nouă

Joi, 24 august 2006, s-a încheiat o tabără de artă desfășurată la Vatra Dornei și adresată copiilor care nu provin din familii membre ale Bisericii Adventiste. Cei 50 de participanți, toți membri ai unui ansamblu coral din localitatea Podu-Turcului, au ajuns într-o astfel de tabără, în urma implicării în mod voluntar în susținerea părții muzicale a unei evanghelizări desfășurate în zona în care locuiesc. Pe parcursul timpului petrecut acolo, elevii au avut ocazia de a se implica într-o serie de activități specifice unei tabere de artă, dar și unei tabere de specializări: ateliere de creație, specializări (aeromodelism, kirigami, focuri și gătit), jocuri, concursuri, drumeții. În plus, copiii au avut în program și vizitarea unor obiective turistice, cum ar fi: Cetatea Neamțului sau o rezervație de zimbri.

În fiecare dimineață, participanții alegeau o ținută pe care își propuneau să o atingă pe parcursul zilei, iar seara stăteau de vorbă referitor la modalitatea în care au reușit să realizeze ceea ce și-au propus dimineața. Unul dintre ele a fost „să vedem doar partea frumoasă a lucrurilor”. (Cristina Neagu / AARC)

Medici adventiști prezenți la Conferința Internațională despre SIDA

Liderii adventiști ai acțiunilor de ajutor pentru SIDA în Africa au participat la cea mai mare întâlnire pe tema HIV/SIDA, care s-a terminat la Toronto în 18 august. Peste 20.000 de oameni au participat la conferința SIDA 2006 – „Timpul să transmitem”. Conferința SIDA 2006 reprezintă cea mai diversă întâlnire de oameni care caută soluții pentru una dintre problemele majore de sănătate cu care lumea se confruntă astăzi – pandemia HIV/SIDA. Dr. Oscar Giordano, director al Adventist Aids International Ministry, a spus despre participarea sa: „Era foarte important ca Biserica Adventistă să fie reprezentată la aceste întâlniri datorită rolului în creștere pe care bisericile îl au în a controla epidemia și a-i micșora impactul.” (ANN)

Ș T I R I

Tabăra de limbă maghiară

Optzeci și opt de exploratori au participat, în perioada 7-14 august 2006, la tabăra „Luca” de limbă maghiară a zonei Târgu-Mureș, având motto-ul: „Cu bucurie”. Programul a vizat activități centrate pe anii de studii, astfel că au fost formate grupe speciale (ucenic, călător, mesager, navigator). Pentru fiecare grupă a fost ales un mentor, care să se ocupe de membrii ei pe toată perioada, cu ajutorul ghizilor-asistenți. Fiecare nivel a beneficiat de același set de activități, astfel că fiecare grupă, pe tot parcursul taberei, a avut un traseu biblic, cinci ateliere de lucru manual, un traseu individual cu obstacole, un traseu de orientare noaptea și, desigur, traseul mare. În ciuda programului încărcat și variat, foarte mulți copii au ales la evaluare, ca activitate preferată, educarea caracterului. În acele momente, copiii au fost introduși în viața oamenilor din Evanghelia după Luca, au descoperit rugăciunea „Tatăl nostru” într-o imagine foarte frumoasă, au văzut în ansamblu tot ce înseamnă pildele din Evanghelii,

dar, mai mult decât atât, au înțeles mai bine mesajul lui Luca, iar ca învățătură pentru viitor au ales să ducă cu ei doar ce a fost bun. (Zsoka Banga / AARC Transilvania de Sud)

Speranță printre ruine la Ciudanovita

Un grup de tineri cu dorința aprinsă de a mărturisi despre Hristos au susținut, în perioada 20-30 iulie 2006, activități evanghelistice la Ciudanovita:

- Școala biblică de vacanță, la care au participat în medie 25 de copii.
- Evanghelizare pe tema Celor Zece Porunci, media de participare fiind de 15 persoane.
- Evanghelizare pentru tineret, având o medie de participare de 15 tineri.

În afara acestor activități, au fost realizate vizite din casă în casă și acțiuni de promovare a sănătății. De asemenea, trebuie menționat faptul că atât inițiativa, cât și efortul financiar le-au aparținut tinerilor. (Lucian Mercea / AARC Banat)

Ațiunea Liceului Teologic Adventist – București la Rast

În perioada 18-31 iunie, 25 iulie-20 august 2006, 53 de elevi de la Liceul Teologic Adventist din București, împreună cu rude și prieteni, totalizând 60 de persoane, realizează un TinSerV la Rast, localitate afectată de inundații. Inițial, Rast era o localitate lipsită de prezență adventistă, dar în urma dăruirii tinerilor TinSerV, a studiilor biblice oferite doritorilor, a Școlii biblice de vacanță, a prezentărilor evanghelice, a grupei de cinci persoane care solicită întâlniri regulate, se poate spera, în viitorul apropiat, la o biserică în acel loc și slava Domnului se va vedea.

Pastorii Lucian David Cristescu, Iosif Diaconu, pastori în zona Băilești-Dolj, profesorul Tiberiu Koos și capelanul Laurențiu Nistor de la Liceul Teologic Adventist – București au coordonat proiectul între datele amintite. Proiectul este încă în desfășurare până la 15 septembrie, cu elevi ai liceului amintit, iar, ulterior, cu tineri din zonă și voluntari.

Succesul sperat așteaptă rugăciunea, susținerea celor ce pot să susțină astfel de proiecte, dăruirea celor care pot și se pot dăruia, și încurajarea celor care află despre aceasta, mai ales că cele menționate mai sus se desfășoară chiar acum. Să susținem vestirea Evangheliei oricât de aproape sau departe este de noi. (Laurențiu Nistor / AARC)

Tabăra evangheliștilor laici în Conferința Moldova

În perioada 14-16 august 2006, s-a desfășurat la Solca, jud. Suceava, prima tabără a evangheliștilor laici acreditați, care lucrează în Conferința Moldova. La această ocazie au participat 19 evangheliști împreună cu soțiile lor. A fost un timp de părtășie, de rugăciune, dar și de instruire în vederea noului an evanghelic. Tabăra a fost organizată de Departamentul Școala de Sabat și Lucrare Personală – Conferința Moldova. La această ocazie, a participat, ca

invitat, fr. Ghiță Urdaș, directorul Departamentului SS/LP, din Conferința Transilvania de Nord. Evangheliștii s-au bucurat și de prezența președintelui Conferinței Moldova, fr. Marius Munteanu. (Ciprian Iorgulescu / AARC Moldova)

Tabăra biblică

Douăzeci și cinci de elevi și studenți din Conferința Oltenia, mare parte dintre ei plecați din țară pe timpul anului și întorși pentru vacanță, au participat la Sătic la o tabără biblică ce a avut în studiu viața Domnului Isus. Programul includea un timp de studiu personal, un timp în care lucrurile noi descoperite pe plan personal erau dezbătute în plen, un altul în care erau aduse în discuție și explicate texte biblice dificile. Serile se încheiau cu discuții pe marginea unor filmulețe care aduceau în prim-plan anumite chestiuni etice și morale. În timpul rămas erau organizate drumeții în împrejurimi, concursuri biblice etc. Tinerii prezenți și-au luat angajamentul de a continua și acasă programul de studiu început aici, din dorința de a crește și a aprofunda relația cu Dumnezeu. (Cristina Neagu / AARC)

În căutarea lumii pierdute

Douăzeci și patru de companioni, mai mari și mai mici, din Conferința Muntenia, au plecat împreună, timp de o săptămână, în căutarea lumii pierdute, ascunse prin peșterile din munții Apuseni. Pe parcursul perioadei petrecute acolo (30 iulie-6 august 2006) participanții au descoperit împreună cât de frumos își face Dumnezeu partea de fiecare dată. Vremea bună sau ploaia ocazională, dar nu suficient de puternică, încât să strice programul, traseele duse la capăt de fiecare dată, peșterile parcurse, minunile lui Dumnezeu ascunse în locurile cele mai neașteptate, mâncarea făcută împreună, discuțiile din jurul focului de tabără, activitățile de cunoaștere, marcejele, care apăreau atunci când era cea mai mare nevoie de ele, au fost tot atâtea dovezi ale iubirii și ocrotirii Lui. (Cristina Neagu / AARC)

Ș T I R I

Tabără ADRA pentru copiii defavorizați

În perioada 1-8 august 2006, ADRA găzduiește cea de-a treia tabără anuală de vară pentru 140 de copii orfani sau care provin din familii defavorizate din Republica Moldova. Tabăra se desfășoară în satul Sărata-Nouă, la 90 km de Chișinău. Copiii, cu vârste cuprinse între 8 și 15 ani, au fost selecționați din centre pentru copii, din familii cu părinți cu dizabilități sau foarte săraci, din orfelinate și centre pentru copiii străzii. În tabără se vor desfășura diverse activități, de la cursuri de sănătate și de etichetă în societate la arte și meșteșuguri, dar și diferite activități sportive, precum fotbal, volei și tenis.

„Noi dorim ca acești copii să aibă o experiență plăcută, să simtă cum este o viață fericită și să uite de necazurile lor pentru puțin timp”, a spus Andrei Gârleanu, director al ADRA Moldova. „Scopul nostru este acela de a ajuta copiii să aibă mai mult respect de sine și să se convingă că au un loc în această lume. Acest sentiment îi va ajuta să fie mai puternici și mai pregătiți pentru viața de zi cu zi.” (ADRA / ANN)

O „picătură” și din partea SCOAR-ului (ASI) pentru perioada 2007/2008

Se știe că bani pentru o investiție, în urma căreia nu se văd imediat rezultate mari și semnificative, nu sunt suficienți, de aceea adresați-vă SCOAR-ului (Societatea Oamenilor de Afaceri) din România, printr-o cerere specială de finanțare depusă până la data de 30.03.2007, pe adresa de e-mail scoar@orizont.net. Criteriile de selecție sunt:

1. Proiectul să se încadreze direct în lucrarea de evanghelizare, de sănătate, de asistență socială sau de educație în care se popularizează doctrinele biblice adventiste;
2. să aibă o susținere și din altă parte;
3. să poată convinge comisia că va avea și finalitate;
4. să rezulte că are încredere în societate.

Încercați și „picătura vă va uda”. Mai multe informații la tel. 0265 320548/int. 227 sau 1741 394050 – secretar.

Notă: Nu se susține sponsorizarea de construcții de biserici și nu se sponsorizează persoane fizice.

Teo cel recunoscător

– Grăbește-te, Teo, îl îndemnă mama. Nu văd niciun semn că înaintezi.

– Of, mami, se plânse Teo, urâsc să scriu mesaje de mulțumire.

Își întinse cotul stâng pe masa din bucătărie și puse capul în palmă. Cu mâna dreaptă începu să bată tic-tacul cu stiloul. Înaintea lui se aflau un teanc de cartonașe și o listă.

– Teo, prietenii tăi și părinții lor s-au ostenit destul de mult să îți pregătească un cadou de ziua ta, spuse mama. Apoi, cineva a trebuit să-i aducă pe prietenii tăi cu mașina la tine acasă și să-i ducă înapoi. Nu cred că este prea mult să le scrii câte un mesaj din două propoziții, mulțumindu-le pentru cadou și pentru că au venit la ziua ta. Dacă nu poți face nici măcar atâta lucru, probabil că anul viitor nu vei mai avea o petrecere de aniversare. Iar eu pot să le spun bunicilor că nu e

cazul să se mai obosească trimițându-ți un cadou, din moment ce nu ești recunoscător nici cât să le scrii un mesaj scurt de mulțumire.

– Dar de ce trebuie să scriu mesaje? întrebă Teo. Le-am spus deja „mulțumesc” tuturor la petrecerea mea. Am vorbit la telefon și cu bunica și cu bunicul și le-am spus „mulțumesc”. Nu am decât opt ani. Nu se așteaptă ei să le scriu mesaj de mulțumire.

– Teo, spuse mama trăgându-și un scaun aproape de masă, ești suficient de mare, încât să știi să scrii propoziții; ești suficient de mare să mulțumești în scris. Nu cred că există vreo persoană căreia să nu-i placă să i se mulțumească pentru orice gest mărunț de amabilitate. De fapt, atunci când oamenii nu îți arată recunoștința, se estompează și plăcerea de a te strădui să le faci o bucurie. Nerecunoștința

este urâtă la oricine, chiar și la un băiețel. Până și lui Dumnezeu Îi place să-I mulțumim, continuă mama. De aceea noi ne rugăm înainte de a mânca. Așa ne amintim că suntem hrăniți din mâna lui Dumnezeu. Altfel ar fi foarte ușor să considerăm că toate lucrurile ni se cuvin. Nu poți greși spunând „mulțumesc” de prea multe ori sau în prea multe feluri, dragul meu. Doresc să înveți această lecție cât mai devreme în viața ta și sper să nu o uiți vreodată.

– Atunci, înseamnă că nu mă scutești de mesaje! glumi Teo.

– Nu, răspunse mama. Treci la treabă. Dacă le termini într-un sfert de oră, am și o mică gustare pentru tine.

– Ceva bun?

Ochii lui Teo s-au mărit. Băiatul a luat repede stiloul în mână.

– Mami? Mulțumesc!

Ora familiei

Măști, sau într-o altă zi la alegere, invită-ți familia la altarul de închinare.

• Citiți povestirea biblică din Luca 17,11-19. Cine a fost recunoscător? Ce crezi că gândeau ceilalți? Cum crezi că l-a privit Isus pe omul care s-a întors să-I mulțumească?

• Cere-le adulților din familia ta să îți povestească despre o ocazie când cineva le-a mulțumit sau nu le-a mulțumit pentru ceea ce făcuseră sau îi oferiseră ei. Cum s-au simțit? Crezi că Dumnezeu simte altceva atunci când noi Îi mulțumim sau nu Îi mulțumim?

• Invită-l pe fiecare membru din familie să numească un lucru pentru care Îi sunt recunoscători lui Dumnezeu. Continuăți până când începeți să vă găsiți mai greu ideile. A fost greu sau ușor să numiți lucruri pentru care puteți fi recunoscători?

• Alegeți un colț de recunoștință – acesta poate fi pe un panou sau pe frigider. Scrie pe un bilet: „Astăzi, Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru...” și prinde-l cu o piuneză sau cu un magnet în colțul recunoștinței. În fiecare zi, notează un alt cuvânt și prinde-l în continuare, pentru a completa o propoziție.

• Creează-ți obiceiul de a-I mulțumi lui Dumnezeu la începutul fiecărei rugăciuni pe care o faci.

Traducere: Oana Ghiga
Adventist Review,
martie 2001

PACEA DOMNULUI!

DEZIDERIU FALUVEGY

„... Pacea să fie cu tine.” (3 Ioan 14)

Niciodată nu au fost rostite asemenea cuvinte într-un un timp mai potrivit și pe buzele unei persoane mai demne pentru a le rosti, decât în Ioan 20,19 și repetate în versetul 21.

În ceasurile acelea de supreme frământări, provocate de șirul evenimentelor sfâșietoare de inimă, legate de condamnarea, răstignirea și învierea Mântuitorului, cuvintele Lui de „Pace vouă!” – devenite salut creștinesc tradițional, îndrăgit, au adus tot ce lipsea din sufletul celor adunați și derutați de propriile așteptări.

Pace! – să dispară frica... Pace! – vă iubesc la fel!... Pace! – vă trimit să vestiți iertarea care leagă sufletele de Mine... și Pace! – condiția judecării lucide, libere, luminate de primele raze ale dimineții învierii.

Iată cum, printr-un simplu salut, Mântuitorul reușește să Se ofere câștigător tuturor acelor care și-au înobilat gândirea prin adunarea în inimi a luminilor unei memorii atât de copleșitoare și irepetabile. Salutul acesta nu apare în Scripturi doar ca „o vorbă”, ci răsare din actul mântuirii ca un fapt care arată spre o țință demnă de râvnit, cum se exprima și psalmistul: „Îmi ardea inima în mine, un foc lăuntric mă mistuia și atunci mi-a venit cuvântul pe limbă” (Ps. 39,3).

Gândul păcii se întinde asupra întregii istorii a luptei celei mari: orizontal – de la Geneza și până la Apocalipsa, iar vertical leagă laolaltă inimi pământești cu cele cerești. Întrucât cele „orizontale”, adică cele omenești, sunt mai ușor de sesizat, să reamintim câteva exemple scripturistice, prin care ajungem, de fapt, la convingerea că ceea ce este demn de dorit, privind în sus, este de dorit și în relațiile dintre noi și semenii noștri.

Geneza 28,21: „Dacă mă voi întoarce în pace în casa tatălui meu, atunci

Domnul va fi Dumnezeuul meu”. Este de reamintit că o asemenea „întoarcere în pace”, la ora rostirii angajamentului, este egală cu o minune dumnezeiască. Și totuși, la o minune reală se pot aștepta cei care, în ciuda nevroziciei, prețuiesc și doresc „casa Tatălui lor”. Nici nu este cazul să reamintim că un asemenea angajament nu putea rămâne nerăsplătit.

Sau Iov 22,21: „Împrietenește-te dar cu Dumnezeu și vei avea pace!” O asemenea prietenie depășește limitele unei simple cunoașteri neangajate. Astfel, peste dorul asemănării cu Prietenul tău, ea înseamnă și dorul ca prietenia cu El să fie veșnică! În cazul că nu o concepi ca fiind veșnică, apar nesiguranța și situații tulburătoare. Acceptându-L însă pe Fiul, „care ni S-a dat” – drept neprihănire (Is. 9,7), ca fapt împlinit, trăiești în realitate clipele de început ale veșniciei.

O asemenea „trăire” îndulcește de acum viziunea despre Poruncile lui Dumnezeu sau, cum zicem adesea, Legea lui Dumnezeu. Este adevărat că la privire Legea este aspră, dar gustată este dulce, potrivit îndemnului: „Mănâncă miere, căci este bună și fagurul de miere este dulce pentru cerul gurii tale. Tot așa și înțelepciunea...” (Prov. 24,13-14). Se adevărește că: „Multă pace au cei ce iubesc Legea Ta!” (Ps. 119,165). Vestea bună! – mai ales datorită îndemnului „că legământul Meu de pace nu se va clătina” (Is. 54,10) nici în vremuri când legăturile sufletești dintre oameni se răcesc tot mai mult, pierzând locul lor de drept în fața intereselor.

Purtând în inimă o asemenea iubire față de Legea lui Dumnezeu, Domnul a coborât să ne salveze „și S-a făcut pentru toți cei ce-L ascultă urzitorul unei mântuiri veșnice” (Evr. 5,9).

Mesajul de pace al Noului Testament se bazează pe cuvintele veșnice ale lui Dumnezeu. Aici apare ceva ce trebuie descoperit ca însoțind solia prezentă: Legea, literele ei ne pot părea aspre, dar, dacă ne gândim că Legea (oricare ar fi ea în Biblie!) exprimă de fapt caracterul

lui Dumnezeu (și Dumnezeu este dragoste!), am și ajuns la concluzia că și Legea nu poate fi altceva decât dragoste.

Prezentând acest subiect, cineva s-a grăbit să pună întrebarea în public: „Unde vedeți dragoste în omorârea atâtor animale nevinovate aduse ca jertfă?” La o asemenea întrebare, tot cu o întrebare putem răspunde: „Cei cărora le-a fost milă, eventual, de acele animale nevinovate, de ce nu au încetat să mai păcătuiască, în așa fel încât animalele față de care ei își manifestă atâta milă să trăiască și să nu fie sacrificate?”

Totuși ideea amintită devine edificatoare în momentul în care citim cuvintele din Coloseni, capitolul 2, în care suntem înștiințați că cei din Laodicea privesc mai departe taina lui Dumnezeu Tatăl, adică pe Hristos, în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei. El le-a inspirat și cuvintele din Osea 6,6: „Bunătațe voiesc, nu jertfe, și cunoștință de Dumnezeu mai mult decât arderi de tot!” Dacă cuiva îi este milă de niște animale nevinovate, de ce nu renunță la păcat, pentru ca să nu producă durere inimii Mielului lui Dumnezeu, căruia i s-a făcut milă de omul condamnat la moarte din pricina păcatelor?

Am reamintit aceste lucruri constrâns de salutul nostru frățesc, biblic, tradițional: „Pacea Domnului!” Cuvântul să se facă trup, pentru că trupul are inimă, iar în inimă Dumnezeu a sădit gândul veșniciei. Să nu fim grăbiți când ne strângem mâinile cu semenii noștri, ochii radiind bucuria veșniciei, pentru că momentul este sfânt; salutul „Pacea Domnului!” coboară vindecător cerul în inimi pe potecile veșniciei.

Dezideriu Faluvegy,
pastor pensionar

Noi apariții editoriale la

Casa de Editură „Viață și Sănătate”

Cele Zece Porunci sub atac

Refuzul președintelui Curții de Justiție a Statului Alabama de a se supune hotărârii Curții Federale de a îndepărta din rotunda tribunalului monumentul Celor Zece Porunci a stârnit polemici aprinse și a readus în atenție atitudinea față de Decalog. De aici a pornit și cartea de față, care își propune să arate importanța vitală a Poruncilor pentru societate, dar și pentru fiecare individ, iar felul în care este abordată problema înțelegerii Poruncilor face ca lectura să fie captivantă și de un real folos.

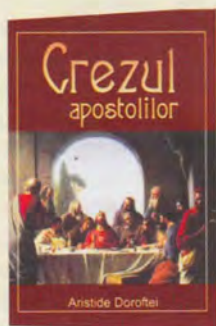
4,5 RON

Adevărul despre Maria Magdalena

În contextul creat de recenta trezire a interesului față de acest personaj biblic din ce în ce mai controversat, cartea aceasta aduce clarificare. Studiul experienței Mariei Magdalena prezintă minunea transformării care se produce în acela care vine și rămâne la picioarele lui Isus, mai întâi apăsător de rușine și ocară, apoi plin de dorința de a afla mai mult, de a jertfi, de a sluji și, în final, plin de bucuria mântuirii.

7,5 RON

Crezul apostolilor

Apostolul Pavel spune în Epistola către Efeseni 4,5: „Este un singur Domn, o singură credință...”. Dar cum a fost această credință la început? Credința mea de azi este ea asemenea celei propovăduite de Hristos și de apostoli? Cartea lui Aristide Dorotei aduce în atenția cititorului bine cunoscuta declarație de credință, numită „Crezul apostolic”, pe care o aprofundează din perspectiva biblică, reliefând nu doar o colecție de adevăruri frumoase și larg acceptate, ci și adevărata lor semnificație, care îl responsabilizează și-l transformă pe credincios. În urma lecturii, cititorul va înțelege că a crede înseamnă a asculta.

6,0 RON

Comori din pământ

Este o invitație la călătorie prin lumea Bibliei, cu sapa arheologului și condeiul pastorului. Este prima carte din colecția *Arheologia și Biblia*. Ce interes ar putea prezenta arheologia pentru omul vremii sfârșitului? Arheologia biblică descoperă dovezi despre un trecut pe care se sprijină prezentul nostru și ne întărește credința în descoperirile Bibliei despre viitor.

5,0 RON

Incredibile aventuri din lumea copiilor

Este o carte cu ilustrații color, la fiecare pagină, pentru părinți și bunici care nu mai știu ce să le povestească frumos și înțelept copiilor și, de asemenea, pentru cei mici, care așteaptă tot timpul ceva nou pentru ei! Așa cum arată și titlul, *Incredibile aventuri din lumea copiilor* este o culegere de povestiri pentru, cu și despre copii.

7,0 RON

Casa de Editură
Viață și Sănătate

Pentru a procura cărți și reviste editate la Casa de Editură „Viață și Sănătate”, contactați responsabilul cu literatura din comunitate. Pentru comenzi, sunați la telefonul 021/323 00 20 sau accesați site-ul www.viatasisanatate.ro/adventist